PP **CURIERUL INFORMATIV** PP

al partidului

PENTRU PATRIE

Anul V, Nr. 51, SEPTEMBRIE 1999;20 PAG.

SFÂRŞIT DE MILENIU

Nu doar în România treburile nu merg cum trebuie. Şi Franţa, de pildă, se plânge că, anul trecut – deşi sperase că a ieşit din lungul purgatoriu (aşa se cheamă la ei tranziţia) declanşat la sfârşitul anilor '80. Numai că, 1999, demonstrează că-s la fel ca şi la noi – creşterea economică scade ameninţând chiar că va leşina!

Ca şi domnul Iliescu, mai an, şi ai lor azi vorbesc de efectele crizei financiare internaţionale – altfel spus vinovată ar fi „conjunctura" şi de aceea ar trebui să aşteptăm îmbunătăţirea climatului economic planetar.

Lozinca: „cetăţeni strângeţi cureaua până trece furtuna".

Evident, explicaţia este insuficientă şi deficientă pentru că nu sunt analizate adevăratele cauze ale maladiei europene: creşterea economică este frânată - susţin cei „nouă experţi" chemaţi la revista *Expansion* – iar această „frânare" invizibilă se află în domeniul fiscalităţii, funcţionării pieţii muncii, educaţiei, sănătăţii, luptei împotriva excluderii şi reformei statului.

Ca la noi. Diferenţa stă în faptul că ei au curajul să spună adevărul.

Aşa se explică de ce în Polonia într-un singur semestru s-au investit mai multe miliarde de dolari de către străini decât în România în CEI ZECE ANI de la „revoluţie!"

Aceiaşi experţi afirmă că, în afara unui diagnostic eronat, guvernele Franţei şi mai ales cele ale României s-au înşelat – lucru logic şi firesc – şi în ce priveşte tratamentul.

Nu poţi stabili cuiva diagnosticul de brâncă şi să-i faci tratament pentru gripă când el este bolnav de oftică.

Cei 9 propun măsuri care să ducă la un echilibru între legile pieţii – cărora ne închinăm şi noi azi dar pe care nici nu le cunoaştem şi habar n-avem cum să le folosim corect – şi exigenţele solidarităţii naţionale pe care, din nou, nici nu le-am definit cum se cuvine şi, din această cauză, le aplicăm alandala.

Fireşte, nu trebuie să ne mirăm: majoritatea conducătorilor ţării – de la Vlădică la Opincă - au fost crescuţi la şcoala *centralismului* comunist. Şi, fiind ei la o anumită vârstă, nici nu vor şi nici nu pot să se mai recalifice, pentru că, biologia, ne învaţă, că fiecare dintre noi începe să piardă zilnic circa 100.000 de neuroni pe zi. Şi ăştia nu se mai refac.

Dar, dacă la naştere nu ai primit drept zestre genetică decât o masă neuronală mediocră iar puţina pe care ai avut-o nu ai educat-o şi utilizat-o cum se cuvine, rezultatul se vede!

Cei 9 solicitaţi, de confratele francez, provin din diversele puncte cardinale ale profesionalismului francez: un premiu Nobel, profesori universitari de economie, directorul spitalelor din Ministerul Sănătăţii, de la Şcoala Normală Superioară etc.

Şi, ca să ne lămurim asupra conjuncturii, în spatele căreia s-au ascuns, în ultimii 10 ani, toţi cei care ar fi trebuit să rezolve problemele ţării, vă atragem atenţia că, în acelaşi climat internaţional, Statele Unite şi-au majorat avuţia produsă anual cu 25% şi au creat 15 milioane de locuri de muncă în timp ce întreaga Europă doar 2 milioane!

(urmare în pagina 10)

Doru MIHAIL

Democraţia, între ipocrizie şi cinism

Oblăduitorii ţării, de după 1945, aprigi apologeţi ai doctrinei lui Marx şi luptători pentru o „dreptate socială", înţeleasă într-un mod bizar doar de ei, printre alte deficienţe de caracter, dădeau dovadă de o crasă ipocrizie. În acest sens, să le amintim vestitul citat din lucrarea de căpătâi a mişcării comuniste — *"Capitalul"* — care spune: *"Omul este cel mai preţios capital"*, dicton pe care bolşevicii îl trâmbiţau, făcând mare caz de el în timpul „vi-zitelor de lucru", prin fabrici şi colhozuri, în discuţiile cu „oamenii muncii", la marile conferinţe ori congrese, insistând pe respectarea dictonului şi disimulând o nemaiîntâlnită grijă pentru această făptură cu care Dumnezeu a încununat creaţia Sa, şi pe care ei, comuniştii, o reduseseră la noţiunea de simplu "capital". Oricum, eforturile lor de a-şi arăta grija faţă de om se contraziceau flagrant cu practicile prin care sute de mii de oameni erau exterminaţi în lagăre şi închisori, prin înfometare şi pauperizare, pauperizare ce contrasta cu luxul şi fastul ceremoniilor de adulare a liderilor bolşevici, ori cu construirea de clădiri faraonice necesitând investiţii financiare fabuloase.

Ceilalţi oblăduitori, de după decembrie 1989, fie ei F.S.N-işti, P.D.S.R.-işti, P.D.-işti, ţărănişti, liberali, social-democraţi, toţi înflăcăraţi susţinători ai "democraţiei" şi economiei capitaliste de piaţă, domenii în care excelează (măcar că cei mai mulţi au un trecut P.C.R.-ist demn de invidiat), în fapt, tot un fel de materialişti, aflaţi însă la celălalt capat al

(continuare în pagina 10)

prof. Florin DOBRESCU

MIHAI DAVID - GHINDĂOANI

(14 martie 1907 – 17 martie 1999)

S-a stins din viaţă, la 17 martie 1999, în satul GHINDĂOANI din judeţul Neamţ, în a treia zi de la împlinirea venerabilei vârste de 92 de ani, învăţătorul Mihai David.

S-a născut în satul în care şi-a petrecut şi ultimele zile de viaţă, la 14 martie 1907 (în actul de identitate este înscris anul 1908).

După absolvirea, ca şef de promoţie, a *Şcolii Normale* de învăţători din Piatra Neamţ, funcţionează timp de un an ca învăţător în judeţul Sibiu, apoi se transferă pentru doi ani în sudul Basarabiei. După acest stagiu în provinciile alipite după Marea Unire, începând cu anul şcolar 1930-1931 se transferă în satul său natal.

Se ataşează *Mişcării Legionare*, încă de la înfiinţarea acesteia, în anul 1927, rămânând fidel crezului legionar până în ultima clipă a vieţii.

Este unul din participanţii activi la câştigarea alegerilor parţiale de la Neamţ din anul 1931, alegeri care l-au adus pe Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu ca deputat în Parlamentul ţării.

Este arestat în noaptea de 9-10 decembrie 1933, la a treia dizolvare a aripii politice a Mişcării Legionare de către Guvernul I. Gh. Duca.

În anii 1935-1936 participă la Taberele de Muncă de la Rarău şi de la Carmen Sylva; i se atribuie calitatea de comandant ajutor.

Desfăşoară activitate de organizare şi educare a cuiburilor legionare pe raza plasei Târgu Neamţ, fiind în conducerea organizaţiilor din judeţul Neamţ împreună cu avocatul Ion Harghelegiu. Internarea într-un sanatoriu, la Predeal (se îmbolnăvise de TBC), îl salvează de la moarte; camaradul său Herghelegiu va fi ucis mişeleşte la Braşov, în împrejurări cunoscute, în zilele negre ale lui septembrie 1939.

A doua arestare survine la 15 mai 1948; este anchetat după metodele acelor vremuri, rezistă şi este pus în libertate după 14 luni, la 29 iulie 1949.

Încă 50 de ani care au urmat eliberării sale din închisoare *bădia* Mihai David a trăit o viaţă exemplară, în spirit naţional şi creştin, fiind un mentor pentru cei care l-au cunoscut.

A fost mereu un român şi un creştin autentic. În anii grei de după al doilea război mondial, învăţător fiind în Ghindăoani, asigură spaţiul necesar în propria locuinţă, amenajând o sală de clasă cu tot mobilierul necesar. Neavând copii, înzestrează pe un copil orfan cu o casă şi 17 prăjini de grădină. Donează frumoasa lui bibliotecă fraţilor vitregiţi de soartă de peste Prut. la iniţiativa şi contribuie la înfiinţarea punctului muzeistic pe locul casei natale a celebrului său consătean Vasile Conta.

Este un nume în istoria învăţământului nemţean prin contribuţiile la activitatea *Asociaţiei Învăţătorilor* din jud. Neamţ, prin colaborările la revista APOSTOLUL şi prin cărţile pe care le-a scris. Foştii săi colegi, anunţând în presa locală trecerea sa în veşnicie, au scos în evidenţă mereu onestitatea acestui cărturar şi scriitor, „care şi-a purtat cu cinste timp de 92 de ani numele nepătat".

Dar elogiul cel mai semnificativ îl cuprinde necrologul apărut în cotidianul local *„Ceahlăul"*, din 22 martie 1999, referitor la *„cărturarul Mihai David, personalitate plurivalentă, scriitor, învăţător din elita învăţământului nemţean, memoralist, folclorist, întemeietor de lăcaşuri de cultură dar, mai presus de toate, un patriot adevărat"*. Se fac referiri la perioada de închisoare, *„doar pentru vina de a-şi fi iubit patria cu patimă, împotriva falsităţii, minciunii, înstrăinării şi demagogiei"*.

Pentru camarazii rămaşi în viaţă, la durerea despărţirii de *bădia* Mihai David, asemenea rânduri constituie o mângâiere şi semnul că idealurile cărora şi-a închinat întreaga-i viaţă vor fi realizate.

Dumnezeu să-l odihnească în pace şi să-i fie amintirea binecuvântată.

Neculai POPA (fost deţinut politic)

INFORMARE

• (I) În zilele de 25/06- 26/06.1999 s-a desfăşurat la Bucureşti Consiliul Politic, respectiv Consiliul Director al *Partidului PENTRU PATRIE;* sâmbătă, 26/06.1999 şi duminică, 27/06.1999: cursuri la Şcoala de Instructori. Consiliul Politic are loc vineri, 25/06.1999, între orele 19^{00}-21^{30}, la sediul partidului din P-ţa Coşbuc. Au fost prezenţi, din Consiliul Politic, domnii: Constantin Iulian (preşedinte), Virgil Totoescu, Dumitru Paceag (vicepreşedinţi), Corneliu Suliman (secretar general), George Ursa, Emilian Tache, Florin Dobrescu (consilieri). Prezenţă statutară. Au mai asistat la şedinţă: Mişu Dumitrescu (filiala Bucureşti), Iulian Vlad şi Ion Stoian (filiala Prahova). Consiliul Politic a stabilit ordinea de zi pentru Consiliului Director, programul privitor la sărbătorirea a 72 de ani de la întemeierea Legiunii (cu manifestări la sala Dalles) şi ordinea de desfăşurare a cursurilor. Asemenea, au fost dezbătute unele evenimente legate de lumea noastră. Cum ar fi: manifestările de la Cluj- Napoca, de la Primărie, manifestări la care au marşat şi oameni din partidul nostru – Ion Gavrilă- Ogoranu, Marcel Petrişor.

•S-au prezentat date despre unele acţiuni de la mânăstirea Petru Vodă, acţiuni care s-au desfăşurat fără girul partidului. Există tendinţa, la unii tineri şi mai puţin tineri, să acţioneze de capul lor, nu informează conducerea. Lucru nepermis.

•S-a citit o circulară venită din exterior, referitoare la „Şeful Legiunii"... N-a fost comentată.

• Idem, mesajului generalului (r) Constantin Lăţea s-a convenit să i se răspundă în scris.

• Idem, partidul să ia atitudine faţă de aberaţiile unor cetăţeni români care se dau lideri de opinie şi cer tot soiul de autonomii.

• Este atinsă şi problema „Ticu" care se pare că se auto-eternizează în funcţia de preşedinte al AFDP.

• Sâmbătă, 26/06.1999 are loc şedinţa Consiliului Director. Participă un număr de 19 filiale prin şefi sau delegaţi.

• Ordinea de zi a Consiliului Director este: Rugăciune, Moment de reculegere pentru cei plecaţi, *informare* (prezentată de şeful partidului), probleme organizatorice (coordonat acest punct de secretarul general Corneliu Suliman), raportul comisiilor de specialitate, diverse, adoptarea de hotărâri (vezi nr. anterioare ale Curierului), Rugăciunea de încheiere. Şedinţa este condusă de Corneliu Suliman (secretar general).

După debutul şedinţei, după prezentarea „Informării", s-a trecut la probleme organizatorice (punct condus de Corneliu Suliman - secretar general).

• Raportul filialelor: filialele prezente, prin şefi sau delegaţi, şi-au prezentat rapoartele în scris. Raportul filialelor a fost precedat de un comentariu al dlui Suliman referitor la existenţa a 10 –15 grupuri pseudolegionare; ceea ce nu prea este permis printre noi. Filialele dau

(continuare în pag. 4)

Consiliul Politic al Partidului PENTRU PATRIE,
George URSA (consilier)

51%

Atât.

Dar ei reprezintă MAJORITATEA. Sau altfel spus „vox populi" care, se ştie, ar fi echivalentă cu „vox dei". Dar cum pentru atei sau liber-cugetători – „zeii" – nu există deciziile se vor lua de reprezentanţii celor 51% - aşa numitul „patrulater" (sau câte alte laturi vor mai fi) roşu.

În ce priveşte minoritatea – cei 49% - ea urmează să se supună. Că aşa-i în „democraţie". Altfel, vin minerii: cu tablourile „tovarăşului" – ca mai zilele trecute (pe tovarăşa, deocamdată, au lăsat-o la garderobă - „c-a fost rea"), cu lozincile „Tribunului" şi cu „posologiile" servantului.

Plus armamantul din dotare: pietre, lanţuri, topoare, casmaua lui Stalin, „molotoave" şi altele asemenea.

În faţa acestei „stări democratice", Guvernul a decis să înfiinţeze: „zona liberă de capitalism", „pluri-partidism", „intelectuali" şi alţi „duşmani ai poporului" – precum presă liberă, Academia Caţavencu, toate televiziunile (minus cea condusă de Spânu Răzvan).

Zona va primi denumirea de REPUBLICA SOCIALISTĂ A IMBECILILOR - pe scurt RSI – şi în ea vor locui mai ales cei 51%. Pentru a nu fi acuzaţi de niscaiva intenţii denigratoare amintim că imbecillus ar fi cel fără toiag, aşadar „neajutorat, slăbănog" precum se poate citi în dicţionarul lui G. I. Tohănescu. Nuanţa peiorativă adăugându-se cu vremea. Să zicem, după ceva zeci de ani, de când ţara este stăpânită de cei fără toiag. Aşa s-a ajuns, cu ajutorul experienţei, la realizarea unei sinonimii cu: „cretinul, idiotul, tâmpitul". Ceea ce noi nu am vrut deloc să spunem.

Pentru a se împlini doleanţele celor 51%, care au afirmat că „era mai bine înainte" şi pentru a li se crea lor acea stare de beatitudine materială, spirituală şi morală (faimoasa adunătură dintre etică şi echitate) se vor lua următoarele măsuri:

- se reînfiinţează „raioanele" existente înainte de '67-'68;
- la nivelul fiecărei instituţii se restabilesc toate structurile de stat, partid, de represiune şi supraveghere etc.;
- se înfiinţează, pe aceleaşi amplasamente, toate IAS-urile şi CAP-urile. Responsabil şef: Triţă Făniţă; aghiotant şef: Apostolache...;
- se repun în funcţie toate fabricile, SMT-urile, etc.;
- se închid toate magazinele - în afara celor de stat- şi se împart în trei categorii: alimentare, generale şi mercerii;
- alimentele principale – zahărul, uleiul, carnea, laptele - se vor DA pe cartelă. Neavând pentru toată lumea – laptele va fi botezat apă albă iar în rest cine se scoală de dimineaţă va primi, cine nu, nu;
- se reînfiinţează cozile; vor fi reactivaţi „băieţii" pentru mişcarea cozilor (nemulţumiri, înjurături, bancuri, etc.). Cazurile grave se vor raporta imediat; celelalte la raportul de noapte;
- portocale, banane, lămâi, grepuri etc. se vor da de trei ori pe an: cine apucă, bine, cine nu, NU;
- se reînfiinţează magazinele cu circuit închis care vor pune la dispoziţia poporului – prin reprezentanţii săi – toate cele necesare;
- salamul se reduce la un singur sortiment şi se va da, feliat, 200 gr. Pe buletin de populaţie de Bucureşti;
- nimeni nu va mai cumpăra pâine peste raţia la care are dreptul – populaţia rurală nu poate cumpăra pâine de la oraş;
- se vor elimina toate sortimentele burgheze – colaci, flori, graham, specială, dietetică, cu seminţe etc.);
- se va lucra 6 zile pe săptămână, plus o duminică din două, şi una când te cheamă partidul – adică *patrulaterul*, odată pe lună se va da o sâmbătă liberă - zi în care se va organiza învăţământul de *patrulater*, manifestaţii pentru conductori, proteste împotriva celor 49% etc.;
- două luni – iarna - se întrerupe circulaţia automobilelor proprietate personală; în restul anului se va circula din două în două duminici;
- se va ieftini benzina şi motorina dar nu se vor găsi decât pe sub mână;
- se va desfiinţa munca la negru şi se va reînfiinţa comerţul la negru;
- se va stabili ordinea de vânzare a tacâmurilor în funcţie de conţinutul lor şi neamul de păsări; cele de curcă şi gâscă se vor vinde numai fruntaşilor în producţie;
- toate paşapoartele se vor preda în termen de 5 zile;
- stabilirea în oraşele închise se va face numai în *interes de serviciu;*
- fiecare are dreptul la 10 mp de locuinţă; spaţiul suplimentar va fi pus la dispoziţia *sfaturilor populare* pentru cazarea celor mai strâmtoraţl; aceste reglementări se vor extinde şi în mediul rural; pentru spaţiul excedentar se va plăti de 10 ori mai mult;
- ţărănimea va primi pensie de la CAP dacă a depăşit vârsta de 65 de ani şi a prestat cel puţin 200 de norme anual timp de 35 de ani;
- oricine produce ceva trebuie să aibă *certificat de producător* pentru a putea să-şi vândă produsul;
- preţul cerealelor se va stabili de către stat; cerealele nu pot fi vândute decât statului;
- deoarece cei 47% dintre locuitorii ţării, ocupaţi în agricultură, nu pot aduna recoltele acest lucru se va realiza cu ajutorul elevilor, studenţilor, militarilor în termen şi a altor grupuri de cetăţeni... de pildă, puşcăriaşii;
- se vor reînfiinţa *unităţi speciale* pentru cei care gândesc altfel decât este stabilit prin „indicaţii" şi „preţioase contribuţii" ale conducătorilor;
- treptat se va trece la *alimentaţia ştiinţifică* - proiect dr. Mincu; aceasta va fi distribuită prin cantinele comunitare în conformitate cu normele stabilite pentru toată populaţia.

Toate aceste măsuri, care vor readuce bună starea dinaintea zborului cu elicopterul, vor fi completate cu cele ce vor fi comunicate ulterior vizitelor pe care conducătorii noştri le vor face în ţări mult mai dezvoltate precum Coreea de Nord, Cuba sau altele din aceeaşi familie.

Paul M. SPIRACHE

(urmare din pag.2)

(INFORMARE) unele amănunte.

➢ La Alba se bate pasul pe loc în privinţa recrutării de membri. Aici există: „oameni care pot influenţa pe alţii şi există oameni care se lasă influenţaţi"...

➢ Delegatul Bacăului spune că în judeţ sunt mulţi legionari şi, totuşi, filiala, deşi bună, nu este chiar ceea ce ne-am aştepta să fie şi, de aceea – zice reprezentantul Bacăului –, Partidul PENTRU PATRIE se pripeşte cu întocmirea listelor de candidaţi pentru alegerile locale;

➢ Călăraşul: are sediu;

➢ Dolj, Gorj: predau rapoarte scrise;

➢ Idem, Hunedoara, Maramureş, Mureş, Olt, Prahova, Satu Mare, Suceava, Sibiu – cu ambiţia de-a revigora filiala;

➢ Idem, Timiş, Teleorman, Caraş Severin, Vaslui, Bucureşti, Dâmboviţa (are probleme cu chiria).

➢ În închiderea acestui punct, dl. Corneliu Suliman cere disciplină, şi delegaţii să-şi exprime dorinţa a câte Curiere preiau la răspândire.

➢ *Raportul comisiilor de specialitate*: un raport mai deosebit a oferit dl prof. univ. dr. Ion Brad, de la Comisia de agricultură, cu privire la dezastrul programat din agricultură; dar, mai cu seamă, din învăţământul agricol superior. Studenţii sunt îndemnaţi – aproape oficial -, de reprezentaţi autorizaţi ai MEN, să înveţe cât mai puţin, să frecventeze cursurile cât mai rar, să aibe cât mai multe pretenţii, să nu ştiie mai nimic. Interesant, de întrebat Andrei Marga...

➢ *Diverse*. Delegatul Bacăului ne vorbeşte despre o acţiune, o conferinţă cu 150 participanţi. A fost prezent şi prof. univ. Ghe. Buzatu. Ieşenii doresc să organizeze ei, la Iaşi, *Centenarul Corneliu Zelea Codreanu*. Dar, trecând peste acestea, constatăm că, progresul, în teritoriu al Partidului PENTRU PATRIE este minim. Nu „reprezentăm mare lucru pe scena politică, nu avem mesaj atrăgător pentru electorat"... Că ne comportăm de parcă ar fi în „ilegalitate". „Partidul PENTRU PATRIE este un club închis care are sământă bună dar dacă nu o va cultiva ea nu va da roade"...

➢ Răspunde, pe loc, dl. Constantin Iulian (dar i s-a răspuns delegatului într-o scrisoare; n.red.) că: „noi dorim să devenim expresia Mişcării Legionare, dar legea 51/'91 nu ne permite".

➢ Dl. Dimitrie Paceag (vicepreşedinte) pune punctul pe i: „Problemele, indicate de delegat (C.T), vor fi discutate în Consiliul Politic şi o parte din ele vor fi date spre execuţie dlui C. T. Dar acesta a spus că: „în 3 ani m-am lămurit".

➢ La sfârşit, dl Ion Gavrilă-Ogoranu, anunţă că, în prima sâmbătă, după Sf. Ilie, la Mânăstirea Sâmbăta de Sus, va avea loc întâlnirea Luptătorilor din Munţi pentru un parastas.

➢ Şedinţa se încheie cu rugăciunea la Icoană.

• (II). Vineri, 30/07. 1999, ora 19 , în sala din P-ţa Coşbuc s-a întrunit Consiliul Politic al Partidului PENTRU PATRIE. Au fost prezenţi domnii: Constantin Iulian (preşedinte), Virgil Totoescu, Dimitrie Paceag (vicepreşedinţi), Corneliu Suliman (secretar general), George Ursa, Florin Dobrescu, Emilian Tache (consilieri); prezenţă statutară. Alţii: Simion Giurgeca (preşedinte filiala Timiş), Eduard Alexandru (delegat filiala Dolj), Mişu Dumitrescu, C-tin Anghelescu (filiala Bucureşti), Nicolae Mazăre (preşedinte al Comisiei de Etică şi Disciplină).

Probleme puse în discuţie:

- Filiala Braşov a organizat o bună conferinţă de presă. Aceasta are un purtător de cuvânt în persoana dlui Aurel Ursu;

- Necesitatea unui „Serviciu de Documentare". Dl. preşedinte înclină spre a-l numi, ca „şef" al acestui serviciu, pe dl. Eduard Alexandru de la filiala Dolj. Acesta se şi oferise, de altfel, intenpestiv;

- Se prezintă informaţii despre unele persoane (Suru), asociaţii („Sarmisegetuza"), apoi una de la Vâlcea cu o titulatură ciudată - „Mişcarea Legionară Română".

➢ Partidul va da un *comunicat* cu privire la „şeful Mişcării Legionare" (vezi nr. anterioare; hotărâri);

➢ Se fixează ordinea de zi pentru Consiliul Director de a doua zi care va fi condus de dl. Virgil Totoescu (vicepreşedinte);

➢ Consiliul Director (sâmbătă, 30/07.1999; prezente 16 filiale):

- Rugăciune, moment de reculegere;

- *Informare* (punct prezentat de dl. Constantin Iulian – preşedinte). Iată, telegrafic, punctele prezentate:

a) Programul zilei de 30-31/07.1999: şcoală, profesori, cursanţi, orele de masă;

b) Este citit *„Comunicatul"*, venit din exterior, referitor la pretinsul „Şef al Mişcării Legionare";

c) Probleme „Dosarul Mişcării Legionare";

d) Nevoia ca fiecare filială să-şi numească un coordonator de campanie electorală;

e) O scurtă dare de seamă privitoare la contactele politice din ultima vreme;

f) Organizarea manifestărilor de la Sâmbăta cade în sarcina Luptătorilor din Munţi;

g) Dorinţa Fundaţiei prof. George Manu de a se lua poziţie publică faţă de dl. Şerban Suru.

➢ *Organizare* (conduce dl. Corneliu Suliman):

Unele precizări:

- Purtătorii de cuvânt să fie desemnaţi la fiecare filială pentru a ţine legătura cu mass-media (în marea ei majoritate ostilă nouă). În lipsa unui purtător de cuvânt numit, şeful de filială este cel care preia acest rol. El are rolul de a informa opinia publică despre ceea ce facem;

- Există filiale care doresc să organizeze conferinţe de presă şi manifestări publice (Sibiu, Braşov, Timişoara, Bacău, Craiova). Doritorii să anunţe datele şi *Conducerea Centrală* pentru a fi trimişi delegaţi din Consiliul Politic (o persoană, două);

Problemele filialelor:

- Filialele din provincie nu prea trimit cotizaţii la Centru. Bucureştiul stă bine la acest capitol (C. Suliman);

- La Cluj nu se oferă candidaţi pentru alegerile locale (delegatul Cluj);

- Să fie date directive pentru viitoarele alegeri (Hunedoara);

- Nu s-a publicat un interviu cu preşedintele Partidului PENTRU PATRIE; în septembrie va fi organizată o conferinţă (filiala Prahova);

- Interes pentru UFD în judeţ (Satu Mare);

- 190 de reviste răspândite, Primăria Timişoara promite (cam de mult; n.red.) sediu pentru filială; candidaţii pentru alegerile locale au fost selectaţi (filiala Timiş);

(continuare în pag. 17)

DE VORBĂ CU SĂTENII

➢ Vom mai spune câte ceva despre comunism şi despre ideea de *trădare de Neam şi Ţară* pentru că astăzi există o ciorovăială înverşunată pe această temă printre comunişti, printre cei ce apără trecutul comunist şi nu se pot despărţi de el şi aceia care caută să adapteze comunismul la noile condiţii de după încetarea războiului rece. Ceea ce pare de neînţeles este că, durii comunişti, îi acuză pe ceilalţi de *trădare, de Neam şi Ţară,* erijându-se în apărători ai românismului. Să încercăm să desluşim ce au, sau ce n-au, în comun comuniştii cu Neamul şi Ţara. Pentru noi ideea de Neam reprezintă trecutul, prezentul şi viitorul Românilor, cei ce au fost, sunt şi vor fi pe Pământul Strămoşesc, cu ccredinţa lor despre Dumnezeu, lume şi viaţă, cu toate victoriile şi înfrângerile, cultura şi civilizaţia, tradiţia românească, axate pe tot ce omenirea a avut şi are mai valoros. Ori, statul „legal", pe care l-au apărat şi îl apără aceşti nostalgici ai comunismului, a fost creaţia ocupantului bolşevic, ocupant care niciodată nu a văzut cu ochi buni România Mare şi a rupt bucăţi însemnate din trupul ei: Bucovina de Nord, Herţa, Basarabia şi Insula Şerpilor. Noi considerăm *trădători de Neam şi Ţară* pe aceia care s-au alăturat cotropitorilor şi le-au îndeplinit planurile de nimicire a tot ce a însemnat în ţara noastră românism. Au abolit Monarhia, au expropriat ţărănimea, au desfiinţat libertatea şi proprietatea privată, au cultivat ateismul. Acum, se laudă că au apărat legalitatea şi liniştea publică. Care legalitate? O ordine întemeiată pe jaf şi crimă. Ce linişte publică? Cea care a înăbuşit în sânge orice manifestare de protest împotriva crimei şi jafului? Neruşinarea acestora este un abuz faţă de slaba reacţie a oamenilor cinstiţi, care, bucuroşi că au scăpat de tiranie, îi tolerează pe cei vinovaţi în loc să-i demaşte şi să-i tragă la răspundere. Aceştia sunt vinovaţi de sfâşierea Pământului Românesc, de distrugerea adevăratelor valori naţionale, sunt răspunzători de greutăţile prin care trece astăzi Ţara. Acum, peste noapte, au devenit din apărători de exploatare ai muncitorimii, magnaţi capitalişti, cu averi fabuloase, şi dau lecţii de bună-purtare acelora pe care i-au înşelat. Curată neruşinare! Se spune, de către aceştia că ei au fost „ordinea de drept" recunoscută pe plan mondial, nu poate fi ştearsă o perioadă istorică de cincizeci de ani. Este adevărat. Nu putem ignora faptul că de-a lungul vremurilor au venit peste noi numeroase lifte străine, tătari şi altele, că am stat sub suzeranitate turcească patru sute de ani. În această perioadă, mai ales pe vremea fanarioţilor, multe metehne s-au strâns pe trupul nostru, dar nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm copleşiţi de nenorociri. Avem dreptul şi datoria de a ne apăra de toate aceste rele, de a scăpa de ele. Dacă la popoarele care în cursul istoriei lor n-au trăit sub dominaţie străină, statul în concepţia lor este naţiunea, naţiunea organizată, la noi, sub ocupaţie străină, statul era - este tiranul care încasează birurile, tributul către *Înalta Poartă*. Între stat şi naţiune a existat prăpastia dintre cotropit şi cotropitor. Statul „democraţiei populare", „statul socialist", şi-a păstrat acest caracter. Statul fiind tiranul care ne-a cotropit Ţara. Orânduirea politică de după Decembrie '89 n-a făcut nimic ca să schimbe lucrurile ci a susţinut sus şi tare că aceasta a fost ordinea legală şi nu poate fi schimbată decât prin legi, legi ce lasă nezdruncinată temelia celor aproape cincizeci de ani de dictatură proletară, statornicind jaful. Democraţie, da, dar „democraţie socialistă", adică apărătoare a „cuceririlor revoluţionare" ale comuniştilor, adaptare a comunismului la noile condiţii geopolitice, de azi. Sau la „democraţia" masonică. Urmările guvernării comuniste sunt adânci şi greu de înlăturat. Piedica cea mai de seamă în calea revenirii la o viaţă politică normală o constituie numărul mare al acelora care nu se pot desprinde de comunism. De aceea trebuie să militām pentru întronarea cinstei şi omeniei, apărării libertăţii şi proprietăţii private, pentru statul de drept condus de oameni de caracter.

➢ Să încercăm să desluşim unele lucruri în legătură cu *statul de drept*, ce înţeles are şi ce ar putea să însemne.

Aşa cum am mai spus, dreptul cuprinde principiile morale minime fără de care o colectivitate umană nu poate dăinui, principii pe care dacă orice membru al societăţii nu le respectă este pedepsit, deci fiecare cetăţean este obligat cu forţa să le respecte. Aceste principii sunt prevăzute în lege, în Codul Penal, unde se stabileşte ce anume fapte sunt interzise şi pedepsite de lege.

De ce este necesar să spunem „stat de drept"? Da, ca să evidenţiem că autoritatea de stat respectă legile. Poate fi stat fără să fie întemeiat pe principiile statornicite de ştiinţa dreptului? Nu. Statul modern, statul de astăzi, nu poate fi constituit decât pe lege. Legile actuale sunt bune sau sunt rele? Legile şi procedurile legale, în general, nu pot fi decât bune pentru că stabilesc principii morale, dar aplicarea lor este făcută de oameni. Deci, pentru ca statul, autoritatea de stat, să fie de drept, trebuie ca omul politic, omul de stat, să fie drept, să aibă conştiinţă morală. Ele, legile, şi statul, autoritatea de stat, sunt conforme cu colectivitatea care le-a creat. Cu gradul de cultură şi civilizaţie. Cu felul cum oamenii au ştiut să folosească experienţele trecutului şi cum îşi închipuie viitorul. Cu gradul de conştiinţă morală al poporului, calitatea oamenilor care formează societatea.

Statul Naţional Român, România, este, şi poate să fie, ceeace noi, Românii, suntem în stare să facem din ele. Felul cum vom şti să scoatem la lumină trecutul de lupte şi jertfe ale înaintaşilor noştri, cum vom şti să ne apărăm teritoriul, Patria Noastră, România, populaţia, Naţiunea Română şi autoritatea de stat, Statul Român, statul de drept.

Peste capul nostru, al Românilor, multe rele s-au abătut. Pacostea de care n-am scăpat încă este comunismul. Trebuie să vindecăm sufletul Ţării de mentalităţile şi deprinderile bolşevice, abuzul, minciuna şi hoţia. Trebuie să revenim la valorile create de-alungul timpului de cultura şi civilizaţia umană. Statul de drept trebuie să fie rezultat al liberei voinţe naţionale, să garanteze libertatea şi proprietatea privată, dreptatea socială, avuţia să fie câştigată prin muncă cinstită. Învăţătura creştină să ne fie temelia statului de drept.

ing. Victor ENE

(urmare din nr.49/1999)

MIȘCAREA LEGIONARĂ ȘI ȚĂRĂNIMEA

După toate acestea se înțelege ușor, de ce au biruit până acum întotdeauna legionarii și de ce vor duce biruința legionară până la capăt. România se desparte azi în două tabere. Unii care o nimicesc, alții care vor să o mântuiască. Cei care vor să o nimicească, sunt hrăniți de ură și de pofte lumești; ei umblă să se îngrașe și să se îmbuibe pe spinarea țării. Ei nu cred decât în burta lor, în desfătările lor. Cei care vor să mântuiască țara, adică *legionarii*, pornesc la luptă cu gând curat, din dragoste pentru neam, din credință în mărirea Românilor și sunt gata de orice jertfă, fără să ceară pentru ei nimic. Oricine își poate da seama de partea cui va fi biruința. Mișeii sunt tari până nu sunt băgați în seamă și nu li se descoperă mișelia. Ei fug de luptă dreaptă, iar când totuși sunt siliți să lupte o fac din frică de moarte, ca să-și apere pielea, nu din vitejie și din simțul de jertfă. Dimpotrivă, legionarii luptă fără teamă, cu credință în Dumnezeu, cu nădejde în dreptate, în dragoste pentru neam gata de orice jertfă, cu sufletul curat și inima împăcată. În luptă fățișă pierde totdeauna cel cu sufletul spurcat, cel care din ticăloșie și sub greutatea păcatelor, se teme de moarte, se teme de luptă, se teme de răspundere.

Căpitanul a pornit lupta împotriva tuturor puterilor rele din țară, ajutat numai de o mână de oameni. Azi el are o legiune întreagă, o oaste de viteji gata să moară pentru izbăvirea neamului, iar în curând va avea în jurul său pe toți cei curați și destoinici din țara noastră. Atunci neamul românesc va birui. Va birui prin *Căpitan* și prin *Legiune.* Minunea aceasta n-ar fi fost cu putință dacă drumul legionar ar fi fost mânjit de ură, de mișelie, de necredință ori de necinste. Legionarii biruiesc pentru că sunt drepți, sunt muncitori, sunt viteji, cu credință, jertfitori și corecți – și pentru că fiind toate acestea ei au de partea lor binecuvântarea lui Dumnezeu. Legionarii știu că poartă pe brațele și umerii lor, *soarta și mărirea neamului.* Ei știu că biruința lor va fi biruința tuturor Românilor. De aceea ei nu doresc o biruință ieftină. Ei vor să facă din biruința lor, biruința tuturor puterilor cele bune. Ei vor ca biruința lor, să însemneze o țară nouă, o mare și o strălucită *împărăție românească.* De aceea legionarii nu dau înapoi în fața nimănui, de aceea drumul lor e drum de biruință și de aceea biruința cea mare se apropie fără putință de a fi împiedicată. Legionarii știu că mulți dintre ei vor trebui să sufere și mulți dintre ei vor trebui să cadă - dar știu tot atât de sigur și de neclintit că până la urmă vor ieși ***învingători.***

ȘI NOI SUNTEM ROMÂNI. CE TREBUIE SĂ FACEM?"

Cele arătate până acum, le *fac legionarii,* dar cei care nu sunt legionari și sunt totuși Români, ce trebuie să facă? Unii se întreabă nedumeriți: „Și noi suntem Români. Ce trebuie să facem?" Răspunsul este limpede și hotărât. Neamul românesc trece poate prin cel mai greu ceas din viață. Dacă nu va ști *acum* să-și așeze temelie pentru un veac al lui, va pieri în câteva zeci de ani de pe pământ sau va fi osândit să trăiască o viață rușinoasă de rob și becisnic. Prin urmare nici un Român nu mai are *dreptul* să se țină deoparte. Toți trebuie să lupte pentru biruința neamului. Dar o bătălie nu se câștigă cu zeci de porunci care se bat cap în cap. Cine vrea să biruiască trebuie să se supună unui singur conducător, unui singur Căpitan. Românii au avut norocul ca tocmai în momentele acestea grele pentru ei să se ivească din rândul lor un bărbat în stare să-i ducă la biruință. E *Corneliu Zelea Codreanu.* Cine nu vede lucrul acesta e orb sau plin de păcate. Căpitanul acesta tânăr și viteaz, care a ridicat sabia împotriva tuturor ticăloșilor din țara noastră și nu se va odihni până nu-i va stârpi pe toți, și-a strâns o oaste de credincioși și luptători, *Legiunea.* Dar în legiune nu poate să intre oricine. Legiunea nu numai că nu trage de mânecă pe nimeni, dar nici cel puțin nu-i primește pe toți care ar vrea să facă parte din rândurile ei. În legiune intră numai cei curați, cei viteji, cei cu credință, cei gata de jertfă și de moarte. Românul care simte în inima lui că face parte dintre aceștia, fie orice ar fi, lucrător, țaran, industriaș, cărturar sau negustor, să intre în legiune și să lupte alături de legionarii mai vechi. Românii ceilalți să nu intre în legiune. *Să nu strice și să nu otrăvească o mișcare tânără și curată, care a rămas singura nădejde a țării.* Dar ei nu trebuie nici să lupte *împotriva* legiunii. Ei pot să o ajute din afară și trebuie să o ajute, ca astfel să-și facă datoria de Români care *să-și răscumpere greșelile mai vechi. Românii care nu se simt în stare să devină nici legionari, nici prieteni ai legiunii, să se țină cel puțin deoparte* (s. red.). Dacă nu fac aceasta ei intră cu bună știință sau fără să-și dea seama în rândurile celor care lucrează la nimicirea țării. Românii care se împotrivesc Legiunii și nu înțeleg că lupta ei e cea mai dreaptă și sfântă dintre lupte, că fără ea se sfârșește chiar cu neamul românesc, sunt niște nemernici care-și vând prin prostie sau din ticăloșie neamul și-i va aștepta cel mai mare blestem din lume.

(va urma)

Traian HERSENI

Fragmente din lucrarea „Mișcarea Legionară și Țaranimea". Bucuresti, Imprimeriile Cuvântul. S A R 1940. 36 pagini.

BREVIAR

OTAN sau NATO a ÎMPLINIT 50 DE ANI. Cine ar fi putut prevedea că el va îngropa comunismul şi că la vârsta maturităţii va declanşa un război împotriva unei ţări mici care, aparent, nu l-a agresat.

Un paradox – care, susţine Michel Tatu – ar avea totuşi logica lui afirmând că „Stalin găsea normal ca armatele care respingeau Wehrmachtul să introducă în regiunile cucerite sistemul social propriu învingătorilor". Aşa ne-am pricopsit noi cu comunismul. Şi aşa se justifică - în sens opus – modul în care coaliţia Vestului exploatează victoria (geografic şi ideologic). Ea se întinde către Est şi introduce pretutindeni ordinea sa socială şi valorile în care crede.

Astăzi, prin forţă! Dar, de obicei, în mod paşnic.

Singurele precedente ale acestui război de ingerinţă sunt intervenţiile *Pactului de la Varşovia* în fostul bloc sovietic (exemplele majore fiind Ungaria şi fosta Cehoslovacie).

Şi Michel Tatu, în *„Nouvelle Economiste"* subliniază: „chiar dacă excrescenţele recente – mondializarea economiei şi atotputernicia finanţei sunt discutabile – valorile occidentale majore – democraţia şi drepturile omului – au devenit elemente majore ale realităţilor internaţionale. Cel puţin în Europa. „Nici un dictator nu se mai poate considera proprietarul propriului popor pe care poate să-l masacreze sau să-l exileze".

Există însă şi limite: pătrunderea principiului de moralitate înlocuieşte, prin noţiuni nedefinite, subiective şi relative, alt principiu de bază al relaţiilor internaţionale: cel al suveranităţii statelor.

Unde se opreşte dreptul autodeterminării – se întreabă editorialistul – şi începe naţionalismul prezentat ca sursa tuturor relelor?

Şi continuă: „De ce să pedepsim Serbia – şi nu şi Turcia sau China care-şi oprimă propriile minorităţi (şi Israelul am adăuga noi; n. red.)? De ce se tolerează de un sfert de secol ocupaţia şi divizarea Ciprului? La care se adaugă un alt aspect: dacă în faţa ameninţării sovietice situaţia era clară astăzi noţiunea de ameninţare a fost înlocuită prin cea de RISC (de proliferare a armelor de distrugere în masă, a terorismului internaţional, traficului de droguri etc.) la care se adaugă principiul moralităţii şi, în consecinţă, obligaţia intervenţiei.

Aceste riscuri ar trebui, însă, susţine acelaşi M. Tatu, ar trebui tratate de alte instituţii: ONU, OSCE, etc.

Americanii ar dori să completeze noul „concept strategic" al alianţei cu formula – „să acţionăm cu ONU dacă este posibil, fără el dacă este necesar".

Este adevărat că doar trei state – Rusia, China şi India au condamnat interveţia din Kosovo; dar, susţine Tatu, acestea reprezintă jumătate din omenire.

Dar ce nu spune jurnalistul este că, până acum, rezolvările prin ONU s-au redus la rezoluţii fără consecinţe de nici o culoare, mai ales în probleme privind drepturile omului şi cele care, în absenţa oricărui „principiu de moralitate", au invadat, au subjugat şi nu au mai acordat libertatea unui număr impresionant de neamuri.

Poate că la adăpostul apărării „suveranităţii" Serbiei se ascunde spaima unui juriu internaţional care ar putea să-l sancţioneze pe toţi!

NU TOATE ACŢIUNILE UMANITARE SUNT DE OMENIE!

Se afirmă că 80% din banii injectaţl în Bosnia în ultimii doi ani, prin US-AID, a intrat în buzunarele unor societăţl yankee; că deruta HCR – *(Înaltul Comisariat pentru Refugiaţi)* – este determinată de mai mulţi factori; ar fi prea mic pentru o treabă aşa de mare; că ar fi victima NATO-ului care ar fi declanşat un front umanitar botezat ABRI aliat – implicând prezenţa a 8000 de soldaţi în Albania pentru protejarea refugiaţilor; că, deşi este util prin logistica şi securitatea asigurate, NATO fiind actor în conflict nu trebuie să fie şi un factor umanitar; că trebuie – spun cei de la *Medecine du Monde* – să se separe diagnosticul umanitar de decizia politico- militară; că s-au interpus - între activităţile HCR - ajutoarele bilaterale între guvernele alianţei şi ţările care primeau refugiaţi; în acest context marile naţiuni s-au preocupat de informarea opiniei publice că, grija lui cu problemele umanitare este determinată de promovarea propriilor ONG-uri (Organizaţii Neguvernamentale).

Aşadar, în spatele acestor „dezorganizări" se află probleme de imagine şi, mai ales, cele legate de „bani". Iar bătălia, în acest sens, nu-i decât un început: fiecare din cei angajaţl în conflict dorind ca propriile întreprinderi să participe la reconstrucţia Balcanilor. Se ştie că Statele Unite încă din anii '60 a creat US-AID care are ca misiune să asocieze întreprinderi americane la programele de reconstrucţie şi printre protejaţii acestei agenţii guvernamentale se află mai ales societatea de inginerie californiană - PARSONS – specializată în drumuri, poduri şi aeroporturi.

De aceea, să fie acestea ţinte prioritare?

PRIMAKOV, IRAKIENII şi DEMNITATEA LUI

Nu suntem siguri dar coincidenţa este ciudată: în clipa în care primul ministru – de atunci – al Rusiei pleca la Belgrad, pentru o puţin posibilă conciliere, presa americană, îl acuza că ar fi fost cumpărat de Saddam Husein. Informaţia, venită prin magazinul *New Yorker* şi semnată de Seymour Hersh – un jurnalist galonat al revistei - afirmă că în noiembrie 1997 – pe vremea ministeriatului de la Externe – că, Primakov, ar fi primit o recompensă în valoare de 800.000 dolari în vederea facilitării procurării de material tehnologic destinat *diuselor* strategice cu care dorea Hussein să-şi doteze armata.

Transferul – realizat prin intermediul unui cont alimentat de Tarik-Aziz – ar fi fost depistat prin utilizarea – abuzivă - a mijloacelor electronice instalate la UNSCOM – organizaţia instalată de ONU pentru supravegherea dezarmării.

Primakov, socotit unul dintre neirakienii cei mai apropiaţl de Saddam, îl cunoaşte pe acesta de pe vremea când era corespondentul Pravdei la Bagdad, prin anii '60 - în realitate acoperire pentru spionajul pe care-l practica acolo (şi pe care nu l-a ascuns cine ştie cât)!

Apoi, a fost navetistul lui Gorbaciov, în 1991, când s-a încercat evitarea războiului din Golf.

Asta să-i fi supărat pe americani; sau, cum susţine un *Le Point* mai vechi, de unde ne vin aceste informaţii, Bill Clinton nu doreşte ca ruşii să reuşească ce nu a realizat trimisul său, dl. Holbrooke? Cine ştie?

Dar de ce s-a supărat Elţîn?

mai-iunie-iulie, '99

(continuare în pagina 8)

P. Spiru. M

(urmare din pagina 7)

•(BREVIAR) ŞOMAJUL ŞI SĂNĂTATEA – Este un studiu realizat în cinci întreprinderi de trei medici (Achard, Chastel şi DELL'Accio). Sectoarele studiate fiind cele ale minelor, metalurgiei, industriei hârtiei, alimentaţiei şi materialelor plastice.

Rezultatele i-au determinat să spargă tăcerea ce înconjoară această problemă şi să denunţe repercusiunile şomajului, restructurărilor şi ameninţării cu licenţiere asupra sănătăţii.

Este un document care ar trebui să se afle pe masa fiecărui om politic implicat azi în această reformă care devine pe zi ce trece mai nocivă tocmai pentru că nu se face!

În ce priveşte FACTORII ACESTEI EVOLUŢII – dominată de reducerea masei salariale care s-a accelerat brusc în anii '90 – „evoluţie logică sau necesară sunt amintiţi următorii: concurenţa produselor noi, cu preţ mai mic sau cu randament mai bun (de pildă cărbunii înlocuiţi de produsele petrolifere sau gazul metan); schimbarea nevoilor (domeniul hidraulic din Franţa fiind total echipat cu turbine trebuie să cucereşti pieţele lumii, să creezi filiale, joint-ventures, etc.); industria hârtiei, alimentelor, plasticelor au nevoie de capitaluri altfel sunt cumpărate de grupuri financiare, etc.

MĂRTURIILE MEDICILOR care au asistat la aceste evoluţii şi revoluţii sunt copleşitoare:

„timp de 16 ani am văzut închizându-se puţuri de mină şi mineri disperaţi, am asistat la suferinţa salariaţilor a căror lume se prăbuşea";

cei două sute de salariaţi ai unei uzine închise integral au suferit, susţine medicul care a stat de vorbă cu fiecare, un şoc psihologic brutal iar, în alta, în care jumătate din personal a fost licenţiată, s-a produs un val de violenţe;

într-o întreprindere de energie hidraulică, care făcea obiectul unui nou plan social, după ce mai trecuse prin restructurări, s-a declanşat o mişcare de rezistenţă de amploare nemaicunoscută reunind inginerii, cadrele şi muncitorii!

DE DOUĂZECI DE ANI asistăm la dispariţia unor meserii şi tehnici; mondializarea favorizează aşa zisele „delocalizări" către zone cu mână de lucru mai ieftină iar muncitorii se resemnează cu soarta lor de „inutili", de „neiubiţi" ai economiei.

În ultimii ani alte domenii sunt afectate: cercetarea, dezvoltarea şi studiile: concurenţa domină, priceperea, cunoştinţele şi competenţele intelectuale sunt recunoscute şi tocmite ca o marfă.

Iar excluderea urcă pe scara socială atingând acum inginerii şi cadrele. Dar care sunt CONSECINŢELE ASUPRA SĂNĂTĂŢII?

Surprinzătoare este asemănarea dintre bolile observate în cele 5 întreprinderi: domină suferinţele psihosomatice şi mintale; dar acestea nu sunt singurele observate.

- TULBURĂRI PSIHICE: ale somnului; mărirea stării de nelinişte; stării de panică; crize de nelinişte cu apariţia fobiilor (frica de a-şi pierde locul de muncă); agravarea stării depresive;
- În SFERA DIGESTIVĂ: crampe epigastrice; complicaţii ale ulcerului gastric; recto-colite hemoragice;
- CARDIOLOGIE: infractus de miocard;
- Agravarea migrenelor;
- COMPORTAMENT: agravarea frecventă a alcoolismului; a fumatului; violenţe fizice; sinucideri.

Toate aceste observaţii sunt confirmate şi de numeroase studii făcute mai ales de americani şi scandinavi. Efectele reducerii personalului se repercutează şi în rândul „celor care rămân"; creşte absenteismul, din motive medicale; demotivare ce atinge toate categoriile sociale; pierderea identităţii profesionale (cauza majoră de suferinţă morală - „eşti în plus", „eşti prea scump"-; încearcă să iasă din această stare prin conflict, maladie sau fugă.

Trebuie să se ţină seama că „munca deţine un loc esenţial în construcţia identităţii individuale, în autoîmplinirea personală, în sănătatea mintală şi fizică. Munca este un operator de sănătate sau, din contră, o constrângere patogenă ea nefiind niciodată neutră din acest punct de vedere".

CE AR TREBUI SĂ FACĂ MEDICII?

1. – să-i asculte pe salariaţi, să-i însoţească, să-i orienteze pentru a primi un ajutor terapeutic – când acesta-i necesar;

2. – să considere aceste situaţii clinice şi epidemiologice asupra acestor riscuri profesionale noi;

3. – să facă studii clinice şi epidemiologice asupra acestor riscuri profesionale noi;

4. – să determine legea să le acorde dreptul la o supraveghere medicală particulară.

(va urma)

CU NOICA LA JILAVA

Am dormit cu C. Noica pe același prici, la Jilava,
am visat împreună și-am flămânzit împreună.
El mi-a vorbit despre filosofia cuvintelor,
eu despre dorința de a fi liberi și a învinge.
El mi-a explicat socratismul platonician,
eu m-am îndeletnicit cu ce înseamnă să ierți
Și am plâns amîndoi
sub mucegaiul din celula patru a Jilavei.
Odată l-am întrebat cum se conjugă verbul **„a urî"**
*Și el mi-a răspuns în șoaptă (*vorbea numai în șoaptă*):*
„Trebuie să recunoaștem că am greșit,
altfel istoria ne va strivi... ne va strivi..."
Ne-am lepădat de istorie, Constantin Noica,
Pentru că aici, la Jilava,
să scriem istoria cu sângele, numai istoria,
prin ceea ce suferim ca oameni, aici.
N-am știut, Doamne, să stăpânim istoria
și istoria știe să se răzbune crunt.
Mai crunt ca natura, Constantin Noica,
de-aceea am fost învinși... de-aceea greșit-am,
căci istoria,
se răzbună și când nu trebuie, de-a valma,
și asta înseamnă blestem, ***Mathesis, sau bucuriile simple***
Da, blestem!...
Sau ***Spirit românesc în cumpătul vremii***
ori, poate, o încurajare rostită în șoaptă...

V. BLĂNARU – FLAMURĂ

DEMAGOGIE

Când promiți un lucru mare
Și-l mai înflorești cu crini
E ca pâinea, fără sare,
Ca cerneala de pe mâini.

Când te-acoperi de bizar
Și „înoți", printre ciulini,
N-ai nici un câștig la zar;
Parcă tai frunză la câini.

De ești mare orator,
Ia și tu o piatră-n gură;
Te vei face protector,
Gânditor, de mătrăgună.

Când promiți, un lucru mare,
Și nu ai a-l respecta,
Pune-ți limba în cărare
Să calce lumea pe ea.
Că e rea!

25/05.1997

Constantin LUCESCU

PLIMBAREA LUI SĂRSĂILĂ

- După o idee a lui Byron-

Când roua dimineții încă nu-și luase zborul,
din patul său de smoală, diavolul se ridică
să facă o plimbare pe jos la ferma-i mică,
să mai vadă cireada și ce face poporul.

Se îmbracă cu grijă ca-n zi de sărbătoare:
o haină de culoarea steagului bolșevic,
pantaloni gri-pepit, de credeai că-i Birlic,
cu gaura la spate, coada să și-o strecoare.

Colindă munți și văi, trecu peste câmpie,
tot fluturând codița, precum domnii bastonul,
și se opri în fața unui tufiș, ca omul...
Acolo se-mplini o mare bucurie:

Niște bancheri destoinici, distinși pedeseriști,
ascundeau sub țărână tezaurul din bănci;
ei puseră de strajă și câteva țigănci,
dar cei mai vrednici paznici erau doi țărăniști.

Trecu apoi prin Otopeni, venind spre București.
Zări numai palate clădite de confrați,
foști securiști, toți membrii în plen verificați
golind haznaua Țării, ei trăiau ca-n povești!

Lângă aeroportul cu mândre aparate
își aminti măcelul din ultimul război,
plânse pe comandirul din „Țigareta doi"
care-a plătit, sărmanul, doar el oalele sparte!

Când ajunse la Vamă, o altă dandana:
găsi acolo, vere, pe Nini Săpunaru-
un Corado român ce vrea s-alunge-amarul;
hoția din hotar și Caracatița!

Să se răcorească, din gât să-i piară nodul,
urcă apoi ca vântul sus la Patriarhie,
să-și vadă deputații, propuși de el, bădie!
Cum își petrec veleatul, cum asupresc norodul?

Se sui la tribună și fu aplaudat
de toți neaveniții, toți fiii de meduze.
Cu moș Diaconescu și junele Petrică se sărută pe buze.
Sărutul cel mai dulce Rânjilă i l-a dat!

În acea zi, „măi dragă", forțele reunite
votară fără murmur o mulțime de legi:
taxe și suprataxe pe umerii betegi,
pentru ei, privilegii, câștiguri nemuncite...

Când aleșii – aprobară să dea glia străbună
unor străini de Țară, aproape pe nimic,
dracul scoase un chiot și jucă din buric
de credeai că stihia pe lume se răzbună.

01/03.1999

Eugen BĂLAȘA

(urmare din pagina 1)

• (DEMOCRAŢIE, ÎNTRE IPOCRIZIE ŞI CINISM) eşicherului politic, ne uimesc pe toţi cu sârguinţa ce o depun (inconştient sau conştient?) în a-i întrece pe predecesorii lor întru conducerea ţării, adică în hoţie, minciună, corupţie, ipocrizie, demagogie, oportunism şi chiar ... cinism. Neobosiţii propovăduitori ai aşa numitelor „drepturi ale omului", apărători ai „valorilor" occidentale şi ai „democraţiei" (în fond o iudeocraţie de tip imperialist), cei mai mulţi din ei lepădaţi de Hristos (dacă vor fi fost vreodată botezaţi) şi membrii ai lojelor francomasonice sau simpli lefegii ai oficinelor internaţionalismului anticreştin (un fel de Şabăsgoimi — cum îi numea Octavian Goga în presa naţionalistă a anilor 20 — '30), işi manifestă făţiş dispreţul faţă de oameni şi interesele acestora...

Dacă, în demonica lor perseverenţă, comuniştii vizau distrugerea naţiunilor, acţionând, în special, asupra factorului moral — spiritual, şi, în plan secund, asupra fondului biologic, prin înfometare şi mizerie materială, ei bine, „democraţii", urmăresc, în acelaşi timp şi cu aceeaşi intensitate, dezintegrarea structurii morale cât şi a celei biologice ale acestor entităţi umane. Intenţia satanică a Guvernului mondial, care coordonează cu minuţiozitate acestea şi ai cărui executanţi sunt conducătorii noştri de azi, aceea de a ucide creaţia lui Dumnezeu atât sufleteşte cât şi trupeşte, nu este surprinzătoare. Diavolul este duşmanul Lui Dumnezeu şi al creaţiei Sale supreme — omul, cel atât de iubit de Părintele Atotputernic şi înzestrat cu viaţă veşnică, pe care el, Satana, nu o va avea niciodată, fiind sortit pedepsei veşnice, de unde şi invidia lui faţă de om.

Dar, pe lângă intenţia distructivă, se desluşeşte şi o subtilă şi perversă viclenie. Ei sunt conştienţi că, atunci, când constituţia organică a omului este deficitară, şubrezită, patologic, omul este mai predispus căderii în păcat. Trupul este casa sufletului, dar când trupul este bolnav şi slăbit, puterea de a se opune pornirilor păcătoase ale sufletului este mică sau chiar nulă. Ispitele sunt mult mai greu de înfruntat atunci când omul este ros de boli şi inaniţie, stresat de nesiguranţa unui adăpost sau de muncă. Iată încă un motiv pentru care, alături de factorul moral, cel biologic este foarte important pentru sănătatea unei naţiuni. Iar o naţiune nu va putea fi sănătoasă cât timp indivizii săi sunt subnutriţi, hrăniţi cu înlocuitori chimizaţi, când consumă cantităţi mari de băuturi alcoolice de proastă calitate şi fac aceasta în lipsa hranei tot mai scumpe. Când practică consumul de droguri, avortul, prostituţia, homosexualitatea, lesbianismul.

Concluzionând, constatăm că, diferenţele dintre comunişti şi „democraţi" sunt puţine (mă refer la diferenţele de fond, de caracter, şi nu la cele ideologice şi de formă). Aceeaşi ipocrizie, acelaşi opor-tunism, aceeaşi demagogie, hoţie. Dar de multe ori, cei din urmă, arată un cinism rar întâlnit. Nu e cazul decât să amintim afirmaţia unui prim - ministru, de după 1996, prin care, acesta, încerca să justifice luarea unor măsuri social - economice radicale, cerute cu insistenţă de forurile finanţei internaţionale, dar resimţite ca dureroase de categoriile sociale defavorizate (bolnavi, şomeri şi în special pensionari): „mai bine să moară acum câteva zeci de mii, decât mai târziu 22 milioane"... (era doar ministru – M. Ciumara; n. red.) Atunci care este diferenţa dintre raţionamentul acesta mercantil şi extremist de pragmatic şi cel al blamaţilor „nazişti", de pildă, care, în numele unor deziderate ideologice, se pretinde că trimiteau la moarte anumite categorii de oameni? Sau cel al bolşevicilor stalinişti care, în numele construirii socialismului, exterminau zeci de milioane de oameni?

Răspunsul nu poate fi decât acesta: nici o diferenţă. Este şi democraţia o „religie politică", străină de Dumnezeu, una din multele care au bântuit Europa şi lumea în acest secol îndoliat şi au lăsat în urma lor durere şi dezastru

(urmare din pagina 1)

• (SFÂRŞIT DE MILENIU)

Statele Unite nu mai au şomaj în timp ce Europa atinge cele mai mari procente şomaj din Istoria ei. Cauza?

Logica guvernanţilor SUA este: „un loc de muncă este cea mai bună protecţie socială".

Europa se laudă, în schimb, cu ajutorul de şomaj care, în realitate, frânează crearea de noi locuri de muncă.

Dar, hai să tragem cu urechea la sfaturile date Franţei şi, dacă suntem de acord cu ele, să le impunem şi în România.

Cum?

Cu ajutorul „democraţiei". Să fie şi ea bună la ceva. Democraţie, bine înţeleasă şi exprimată, prin DESCENTRALIZARE, FAVORIZAREA „SINERGIILOR", CIRCULAŢIA INFORMAŢIILOR, INVENTAREA UNOR FORME NOI DE ACŢIUNE.

Pentru că, susţine – unul dintre experţi – autor al unei cărţi intitulate – *„Richesse du Monde, pauvretes des Nations" (Bogăţia lumii, sărăcia naţiunilor),* – funcţia publică trebuie să se adapteze unei lumi în care „statul providenţial" s-a modificat profund. Ceea ce este în joc în capitalismul actual este articularea progresului tehnic cu dinamica pieţelor: produsele fiind mult mai diferenţiate, talia pieţelor trebuie să crească - pentru că, altfel, investiţiile nu mai sunt rentabile.

Mai intervine şi viteza crescută a reînoirii proceselor tehnice care implică rolul strategic al pieţelor financiare.

Ceea ce nu înseamnă - aşa cum se întâmplă în România – că intervenţia publică ar fi condamnată sau exclusă de „legile pieţii". Dimpotrivă: victimele restructurărilor trebuie să beneficieze de o solidaritate de altă calitate: nu de MILĂ ci de SPRIJIN prin crearea unor noi forme de acţiune care să nu-i transforme în excluşi cu statut permanent. Această formă de şomaj este creatoare de patologii atât individuale cât şi sociale!

(continuare în pag 20)

TERTIUM NON DATUR

Au trebuit să treacă un număr impresionant de ani pentru ca să apară o serie de denunţuri în presă şi să ajungă, în fine, până la urechile preşedintelui ţării, informaţii despre sumele fabuloase pe care le încasau diverşi „feneanţi" – sau, pe româneşte, „muşte la arat" – din veniturile inexistente ale unor întreprinderi care trăiau din oblojelile financiare propuse de Guvern şi aprobate de Parlament – pentru ca, în sfârşit, să auzim că se va interzice anumitor cumularzi, ai ţării, introducerea botului şi în hârdăul aproape gol al întreprinderilor cu capital de stat.

Asta nu înseamnă că vor suferi toţi cumularzii; există un număr imens de sugative financiare care primesc salarii de la Parlament, de la Universitate, de la facultăţi particulare, de la diverse comiţii şi comitete – başca Vlaşca şi Teleormanu – sub forma aşa ziselor „comisioane".

Există însă o întrebare la care am dori chiar un răspuns: cum majoritatea acestor cumularzi se aflau sub ochii marilor confederaţiilor sindicale – care, în ultima vreme, uitându-şi menirea, fac de toate (– mai puţin adevăratul sindicalism) – de ce oare nimeni dintre vajnicii şi valoroşii lideri nu au crâcnit dealungul atâtor mii de zile?

Sau poate erau şi dânşii pe listele de plată?

Pricina tuturor acestor întâmplări se află altundeva: în incultura politică şi economică a celor care se află azi în posturi ce ar trebui să fie de conducere dar, în realitate, ei nu sunt decât pe jecmănire.

Toate cele ce se petrec azi se află limpede descrise în articolele semnate de Mihail Eminescu acum mai bine de 120 de ani şi este suficient ca să schimbi o vorbă sau două ca să pară scrise azi. Iată:

„Posibilitatea dată unor nulităţi şi unor parveniţi de a trăi din buget, din întreprinderi, din arenzi, din păsueli; posibilitatea constituţională dată unor oameni de provenienţă incertă de a exploata munca poporului fără nici o compensaţie, iată răul, INCURABIL, poate, al organizaţiei noastre.

E evident că averea nu se poate câştiga decât sau prin muncă directă, deci prin întrebuinţarea de forţă musculară sau nervoasă, sau prin fructificarea muncii capitalizate prin capital. Când vedem milionari ROŞII: Stolojan (nu cel de azi), Carada, etc., făcând avere fără muncă şi fără capital nu mai e îndoială că ceea ce ei au, AU PIERDUT cineva şi au pierdut-o fără compensaţie. Tertium non datur. Nu există alt izvor de avuţie decât sau munca fie actuală fie capitalizată sau SUSTRAGEREA, FURTUL, fie legal, fie ilegal.

Clasele dominante cată deci să compenseze prin muncă intelectuală onestă şi intensivă, cheltuiala de muncă manuală ce le susţine.

Cu totul altfel sunt raporturile la noi.

Trecerea din clasele de jos în cele de sus nu e reglementată prin nici un fel de organizaţie. Chiriţopol din slugă se face prefect; oameni inculţi, incapabili de-a muncii, incapabili de a pricepe un adevăr, fac demagogie, fură prin amăgire voturile alegătorilor, devin oameni politici şi dau iamă bugetului: fără ştiinţă, fără merit, fără muncă..."

De-ar fi citit mai marii ţării de azi adevărurile pe care timpul nu le poate altera poate că nu am fi asistat azi la reluarea aceleaşi piese cu alte măşti...

În schimb, ei îşi iau consilieri dintre cei ce gândesc cam aşa: „Interesul lui Caragiale sau al lui Eminescu pentru politică nu poate fi echivalat cu o reflecţie politică. Dealtfel incoerenţa raţionamentului unui Eminescu a făcut posibilă recuperarea sa atât de către socialişti, cât şi de către naţionalişti (...) Eminescu trebuie contestat şi demitizat, dar nu pentru rudimentele sale de gândire politică. Din acest punct de vedere, el e realmente nul. Nu ai obiect".

Să ne mai mirăm atunci că, actualii conducători având în jurul lor asemenea sfetnici treburile merg precum se vede cu ochiul liber şi că un vechi proverb rămâne mereu de actualitate: *„Cum îi turcul şi pistolul"?*

P.S.M.

---

*N.R.: T.N.D. – altă cale nu există

COMUNICAT

Referitor la *Declaraţia* rostită, în Plenul Camerei Deputaţilor, în ziua de 21/09.1999, de către deputatul Partidului România Mare de Teleorman, dl. Florea BUGA, Partidul PENTRU PATRIE face următoarele precizări:

1. Nici un membru al Partidului PENTRU PATRIE nu a afirmat „peste 10 ani, cel mult, legionarii vor fi la putere în România...";

2. Dl. Şerban SURU nu a fost şi nu este membru al Partidului PENTRU PATRIE. În consecinţă, declaraţiile domniei sale nu angajează partidul nostru;

3. Aşteptăm ca deputatul PRM de Teleorman, dl. Florea BUGA, să-şi retragă toate afirmaţiile nefondate la adresa Partidului PENTRU PATRIE. În caz contrar, vom apela la Justiţie.

Consiliul Politic al Partidului PENTRU PATRIE

dr. ing. Constantin IULIAN

ÎN LUPTĂ

În lupta izbăvirii noastre,
Cu o lume-ntreagă de păcat,
Nici azi sub cheia-nchisorii,
De atâta ură-nconjurat
Şi de blestem, cu toţi fiorii,
Prigoana nu s-a terminat.

Din ce în ce mai crunt tâlharii,
Privesc vicleni cum mă frământ
Şi râd de un crez în suferinţă,
Supus teroarei şi răsfrânt,
De val duşman de ingerinţă,
Sub grava vină de prea sfânt.

Durere grea copleşitoare,
Continuă, fără răgaz,
Furtuna-n zodii de armindeni,
Talaz, talaz după talaz,
Ce-l simte fiinţa pretutindeni,
Puhoi de lacrimi pe obraz.

Înrobitoarea lor gândire,
Fărâma vieţii încă-n noi,
Virtuoasă-ngenunchiată-n rugă,
Nu vreau să zacă în noroi,
În rătăcirea lor nebună,
Barbari şi de răsuflet goi.

Prea plinul suferinţei grele
Aş vrea ca sfânta năzuinţă,
Cucernică ca ultim' dar,
Să vadă a crezului credinţă,
Pe tron mirific de cleştar,
Încoronat în biruinţă!

Ioan D.MITREA

100 DE ANI DE LA NAŞTEREA CĂPITANULUI

Panoul de afişaj din Municipiul Rădăuţi, panou unde este expus buletinul nostru alături de importante reeditări din lucrările conducătorilor şi membrilor Legiunii.

13 Septembrie 1899, moment de glorie şi de biruinţă pentru neamul nostru, căci în această zi s-a născut marele şi nemuritorul nostru Căpitan. E ziua când Biserica sărbătoreşte pe Sf.Corneliu Sutaşul, cel dintâiul suflet dintre neamuri care a primit botezul noii legi. Numărul de 13 corespunde oastei duhovniceşti ce şi-a ales-o Hristos cât a fost pe pământ. Erau 12 apostoli şi cu El, Căpetenia acestei oşti, 13.

Simbolizând aceste date, Corneliu Codreanu a fost Corneliu Sutaşul al poporului Român. A fost un nou născut duhovniceşte, nu în sensul că n-ar fi fost botezat creştin, ci că o reîmplantare a creştinismului în poporul nostru, cu elanul primelor începuturi. El a fost omul providenţial care a dat un nou impuls spiritual neamului nostru, scoţându-l din materialism şi degradare politică şi morală.

Numărul 13, fiind considerat de Căpitan un număr consacrat de noua religie prin existenţa primului nucleu de creştini, sub conducerea lui Hristos, l-a pus la baza organizaţiei legionare. Cuibul este o unitate care cuprinde minimum 3 legionari şi maximum 13. Spiritul în care se organizează şi se întruneşte cuibul se aseamănă cu frăţietatea care domnea în primele comunităţi creştine. Interesele sunt date deoparte pentru a face loc dăruirii de sine şi colaborării la o operă comună, în serviciul Neamului şi a lui Dumnezeu.

Lucrarea Căpitanului în mijlocul neamului nostru a rodit însutit şi înmiit. Adâncimea fenomenului legionar, originalitatea lui şi perpetuarea lui până în zilele noastre, se explică prin fundamentele lui creştine şi prin forma lui superioară de organizare. Doctrina creştină constituie izvorul care inspiră doctrina legionară. Sistemul de cuib reuneşte şi transformă forţele individuale într-o unitate coerentă de mare eficacitate.

Cu toate încercările şi cu toată neînţelegerea, nimic nu s-a clintit până în ziua de astăzi din linia inaugurată de Căpitan. Nici asasinate, nici masacre, nici manevre de captare n-au reuşit să modifice nimic din ceea ce el a lăsat. Suntem exact acolo unde a fost el, când le vorbea tinerilor liceeni în Pădurea Dobrina.

Toate infamiile şi atacurile ce s-au dezlănţuit şi în timpul vieţii şi după moarte contra lui Corneliu Codreanu n-au putut să-i umbrească amintirea. Astăzi, mai mult ca oricând, Căpitanul trăieşte în poporul nostru cu o strălucire deosebită. Se aşteaptă un nou miracol legionar care să alunge cetele de trădători.

Dar, dincolo de hotarele ţării noaslre, câtă glorie n-a acumulat Căpitanul. În toate neamurile, se ivesc intelectuali şi grupuri de tineri care se intreabă asupra semnificaţiei vieţii şi morţii lui Corneliu Codreanu. El a devenit o taină a lumii, un nou izvor de împrospătare a energiilor unei umanităţi obosite de confort şi probleme materiale.

Căpitanul domină cu uriaşa lui statură spirituală evenimentele contemporane mai mult decât efemerele figuri care se agită pe scena politică a lumii.

Iată de ce pe urmele acestei făşii de lumină şi de adevăr, ce emana neîntrerupt din personalitatea Căpitanului, la capătul celor 100 de ani de la naşterea lui, păşim şi noi cu aceeaşi încredere în Învierea Neamului.

SORIN PANTELIMON

Aqua forte

- Odinioară, în vremea vechilor democraţii, politicienii (profitori) alergau la plăcinte îndată ce li se oferea ocazia, acum, în noua democraţie, fiind mai rutinaţi, prin meserie, vin şi se îndreaptă spre ele adulmecând mirosul şi speculând mărimea cuptorului.

- Interesele nu respectă morala, ele sunt viciate de cele mai multe ori de instincte, egoism şi au un discernământ subiectiv, pe când principiile se bazează pe virtuţi şi au întotdeauna orientare morală, nepărtinitoare.

- Umilinţa uneşte, orgoliul îndepărtează.

- Valoarea este expresia spiritului creator.

Simion GIURGECA

SUNTEM...

SUNTEM dintre cei pentru care viaţa trebuie trăită în spiritul moralei creştine, pentru care conştiinţa naţională este cea care ne călăuzeşte urmărind prosperitatea întregii societăţi româneşti, pentru instaurarea dreptăţii sociale şi pentru respectarea libertăţii nenocive.

SUNTEM pentru asanarea radicală a clasei politice româneşti, prin promovarea numai a acelor oameni care oferă garanţii morale şi profesionale, pentru introducerea votului uninominal, dar împotriva promisiunilor electorale nerealizabile, împotriva clientelarismului politic, împotriva subordonării conştiinţei celor aleşi unor interese conjuncturale de partid şi care au efecte grave, irecuperabile, asupra viitorului neamului şi societăţii româneşti.

SUNTEM pentru dobândirea demnităţii umane a cetăţenilor României, prin asigurarea de către stat a condiţiilor de viaţă, sănătate şi învăţământ, dar împotriva considerării omului ca o simplă unealtă de producţie la discreţia unora care, fără a munci cinstit, au ajuns stăpâni.

SUNTEM pentru revigorarea economiei româneşti prin generarea de către stat a condiţiilor de afirmare a potenţialului uman şi material de care dispunem, declarându-ne ferm împotriva jefuirii avuţiei naţionale prin vânzări necontrolate la preţuri minime, împotriva unor falimente provocate, direct sau indirect, dar nepedepsite, împotriva unor acorduri şi contracte oneroase.

SUNTEM pentru redresarea agriculturii din ţara noastră prin implicarea efectivă a statului în sprijinirea ţărănimii şi împotriva politicii de distrugere a potenţialului agricol şi zootehnic servind doar intereselor străine.

SUNTEM pentru un parteneriat economic cu capitalul străin fără ca acesta să poată conduce la o subordonare necontrolabilă a intereselor naţionale celor externe.

SUNTEM pentru o strânsă colaborare cu Occidentul fără ca aceasta să însemne capitularea în faţa lui şi importul violenţei, a decadenţei morale, a homosexualităţii, a consumului de droguri, împotriva renunţării la istoria, limba, cultura şi tradiţia românească.

SUNTEM pentru întărirea Armatei Române astfel încât aceasta să poată apăra eficient independenţa, suveranitatea şi integritatea Statului Naţional Unitar Român.

SUNTEM pentru respectarea dreptului cetăţenilor români de altă etnie de a-şi păstra identitatea, fără ca aceasta să ducă la segregări teritoriale sau etnice.

SUNTEM pentru sprijinirea reală a întregului potenţial uman al societăţii româneşti, mai ales în cercetarea ştiinţifică, utilizându-l pentru prosperitatea acestei ţări.

SUNTEM pentru conlucrarea cu toţi cetăţenii de bună credinţă, indiferent de formaţiunea din care aceştia fac parte, pentru atingerea obiectivelor comune care se impun, necesare înlăturării efectelor dezastruoase ale guvernărilor iresponsabile de până acum şi redresării societăţii româneşti pe plan moral, social şi economic.

SUNTEM PARTIDUL PENTRU PATRIE

RUGĂCIUNE

Stăpâne-nsângerat, Domn al luminii
şi Veşnicie limpede, Iisuse!
Tu, care ai primit pe frunte spinii
şi cuie-adânci în mâinile-Ţi supuse -

Tu, Domn al Răstignirii şi-nvierii,
Care din cruce ne-ai făcut lumină
şi Răsărit din rănile tăcerii
şi cântec din osânda-Ţi fără vină-

dă-ne-ncleştarea Ta, dă-ne puterea
din ceasul pironirii-nsângerate,
să ne primim şi cuiele şi fierea
ca Tine-n marea Ta singurătate.

Pe fruntea ţării zâmbetul ţi-l pune
şi Neamul care-acum osânda-şi duce
învaţă-l tu amara rugăciune
din clipele suirilor pe cruce.

Cu mâna Ta ca borangicul lunii,
din răni opreşte sângele fierbinte,
închide-n piepturi geamătul furtunii,
sărută-i ţării lacrimile sfinte!

Şi sus, pe crucea crâncenă, pe care
stă Neamul nostru-nsângerat, Tu scrie,
Iisuse, un aprins inel de soare,
Ca semn al Învierii ce-o să vie.

Şi spune morţilor din lut să nu blesteme,
ci sub trifoi, sub dâmburi, sub secară,
s-aştepte paşii Tăi călcând prin ţară
şi semnul munţilor ce vor aprinde steme.

Şi spune morţilor de sub troiţe sfinte
că va veni cândva o dimineaţă
când Neamu-ntreg va fulgera la viaţă,
cuminecat prin sfinţii din morminte.

RADU GYR

JUDECAT E DOMNUL

Cetatea-i brăzdată de groază şi ură,
ţesută de Ana.
Iisus e Icoana
pe care Caiafa, s-o rupă, se jură.

Pilat în Pretoriu, cu Legea în mână,
stă drept şi măsoară
pe cine doboară
urzeala minciunii şi ce-o să rămână.

Ancheta porneşte mizând pe dreptate;
strunită fiind însă
de plasa întinsă
cu strâmba cutumă, rămasă'n cetate.

Iisus stă pe lespezi, cu fruntea senină.
Pilat se încruntă
că vorba-i măruntă
e strânsă ca'n cleşte de cei ce
se'nchină

puterii terestre. Romanul se scoală
şi-ancheta aspreşte.
Şi cnutul pocneşte,
croind urmă lată pe spata cea goală.

„Acesta vi-i Rege şi vină nu are!"
grăit-a pretorul.
Ţipat-a poporul:
„Pe cruce cu Dânsul! De nu eşti
în stare

să aperi nici Roma, ne facem noi jude.
Pe mâini dă-ţi cu apă
şi astfel te scapă!"
„Vreţi moarte? Hai, luaţi-L! Am mâinile
ude!"

„Ţi-e frică de sânge? Pe noi va
să cadă.
Ba încă şi fiii
şi morţii şi viii
să-L aibe pe cuget! Şi Cerul să Vadă!"

Emanoil PARASCHIVAŞ

COMEMORAREA DE LA MIERCUREA CIUC

Împlinindu-se, anul acesta, 60 de ani de la asasinarea celor 44 eroi, din elita legionară cât şi a 35 de ani de la eliberarea femeilor legionare, luptătoare, s-a organizat, de către doamnele din filiala Sibiu, o comemorare comună în ziua de 6 august 1999.

Lăudabilă iniţiativa doamnelor - în special Maria Constantinescu şi Maria Brahonschi – şi foarte regretabilă absenţa bărbaţilor din judeţele Sibiu şi Braşov, a bărbaţilor care nici măcar nu au participat la comemorare darămite să pună umărul la organizare.

Comemorarea a început odată cu Sfânta Liturghie oficiată la Catedrala Ortodoxă a Municipiului.

După slujbă, delegaţiile din Bucureşti, Bacău, Alba, Tg. Mureş, Galaţi şi Brăila, în frunte cu Prea Sfinţia Sa Părintele Alexandru Capotă, un preot local şi doi preoţi de la Sfânta Mânăstire Petru Vodă, au mers în Cimitirul Municipal.

Aici, la monumentul ridicat în memoria celor rămaşi să-şi doarmă somnul cel de veci, la Miercurea Ciuc, s-a ţinut tradiţionala slujbă de pomenire.

Ceremonia s-a încheiat cu *„Imnul legionarilor căzuţi".*

Mişu DUMITRESCU

CEVA NU-I ÎN REGULĂ...

Se fac două trei târguri de carte pe an. Faţă de 1989 numărul editurilor s-a înmiit. Acelaşi lucru în ce priveşte numărul titlurilor apărute. Oferta de carte, faţă de anii comunismului, este uriaşă. Calitatea grafică a publicaţiilor este, cu foarte rare excepţii, cu totul deosebită. Calitatea traducerilor - în acest caz cu ceva mai multe excepţii - este bună. Iar textele sunt tipărite aşa cum le-a gândit autorul nu cum se cerea de „consiliul socialist" al nu ştiu cui.

La toate acestea se adaugă, însă, degradanta prăbuşire economică-în parte efect al imbecilităţii comuniste dar şi al lăcomiei, neghiobiei şi incompetenţei post-comuniste.

Spre deosebire de alte sectoare economice produsele editurilor au depăşit indicele mediu de creştere faţă de 1989:1000. De pildă o revistă ce costa atunci între 3 şi 5 lei – costă azi 3 – 5000; acelaş lucru s-a petrecut cu 1 kg de zahăr, de ulei, sau o pâine.

Şi, totuşi, se petrece, în lumea editorilor din România cam ceea ce se petrece în Franţa unde, ne spune *L'Express* (17.06.'99), că, „precum ţăranii după recoltă, *tenorii* editurilor au obiceiul de a suspina în legătură cu duritatea vremurilor, duritate ce nu-i împiedică să-şi schimbe BMW-ul la fiecare trei ani".

Fireşte, este vorba de cei care au înţeles să facă „jocurile"; „să dea lovituri"; „să facă combinaţii" cu mediile, să publice rapid, la cel mai mic cost, şi să găsească „locomotive".

Dar, mai are cartea un viitor?

Nu este ea ameninţată de celelalte mijloace – internet, CD-uri, televiziune etc.?

Ar fi necesar să punem şi noi întrebările pe care le-au lansat în Franţa cei interesaţi – şi poate că Fundaţia Buna Vestire sau *Partidul PENTRU PATRIE* vor iniţia un astfel de sondaj.

Iată cele şase întrebări:

1. Se află lectura în scădere?

Răspuns: peste 91% dintre francezi – faţă de 73% în 1973 – au cărţi acasă; 34% citesc între 1 şi 9 cărţi pe an (24% în 1973); dar, 25% nu deschid nici o carte într-un an în timp ce marii cititori (între 25-30 cărţi pe an au scăzut de la 22 la 14%). Iar tinerii citesc mai puţin;

(urmare în pagina 16)

P. SPIRU MICHAIL

Mulţumim domnului Virgil Procopovici

Mare mi-a fost surpriza dar şi bucuria când în ziua de 31 iulie 1999 şeful filialei Suceava a Partidului *„PENTRU PATRIE”*, dl. Virgil TOTOESCU îmi spune că de curând a fost deschis depozitul de carte legionară constituit şi păstrat în mare taină de dl. Virgil PROCOPOVICI şi camarazii lui...

Am tresărit la auzul numelui, dar mai ales de al faptei de care a fost în stare.

Să păstrezi, în plină prigoană, zeci de cărţi, să le închizi într-o ascunzătoare bine gândită, să nu se afle de ele la nici o anchetă, este un fapt deosebit, iar autorul denotă că a fost un om de mare curaj şi merită toată consideraţia noastră.

Se ştie că atât *Siguranţa* regimului Antonescu, cât şi Securitatea regimului comunist vânau orice publicaţie legionară pentru a o distruge. O broşură sau o revistă interzisă, găsite la percheziţie, atrăgeau după sine ani grei de temniţă. Dar, mai putea să însemne distrugerea întregii familii care locuia în acea casă, ea era torturată pentru a se afla şi alte ascunzători, urma pierderea sănătăţii şi uneori chiar a vieţii. O broşură, o revistă, dar un depozit întreg?!

Cu emoţie am luat în mâini *„Cranii de lemn”* de Ion I. Moţa, *„Crucificaţii”* de Bănică Dobre, *„Tineretul şi Politica”* de Ernest Bernea, toate din acest depozit desfăcut după mai bine de 50 de ani.

„Cranii de lemn” şi *„Crucifiaţii”* aveau filele netăiate, îngălbenite de vreme, dar intacte, bine conservate. Întorceam câte o pagină şi mă gândeam la cei care nu mai sunt, dar care au fost şi au rămas exemple de virtute şi curaj, figuri de legendă.

Cred că tinerii de azi au ce învăţa de la înaintaşi: *să făptuieşti fără să te lauzi, fără să faci zgomot, fără să te baţi cu pumnul în piept. Legionarul trebuie să fie curajos dar modest şi cu foarte mult bun simţ.*

Pentru lecţia care a dat-o, pentru cărţile care au ajuns la noi astăzi, după mai bine de 50 de ani şi de care avem atâta nevoie, mulţumim, cu toţii, d-lui Virgil PROCOPOVICI.

09./08.1999

Constantin IULIAN

(urmare din pagina 15)

• (CEVA NU-I ÎN REGULĂ) lectura fiind azi pe locul 7 între ocupaţiile timpului liber.

A crescut frecventarea bibliotecilor de la 13% la 21%. Să fie şi la ei semnul diminuării veniturilor?

2. A doua întrebare: este ameninţată cartea de multi-media?

Pare, cel puţin pe termen scurt, neglijabilă.

Dar, în Franţa, invazia microordinatoarelor a dus la prăbuşirea unui mare sector editorial: enciclopediile şi dicţionarele. Se pare că, din Statele Unite, vine o nouă ameninţare; s-a cerut introducerea pe internet a tuturor lucrărilor universitare – ceea ce va da posibilitatea fiecăruia să-şi editeze la domiciliu lucrarea dorită.

3. A treia întrebare priveşte publicitatea pentru cărţi: în Franţa este interzisă prin lege; la noi prin costuri. Dar s-ar putea face presiuni prin CNA să se impună tuturor reţelelor de televiziune emisiuni – la ore decente – destinate cărţii.

4. A patra întrebare: preţul. În reţeaua de distribuirea cărţii nimeni - în Franţa – nu are voie să facă un rabat mai mare de 5%.

La noi situaţia este ceva mai delicată: intervine inflaţia al cărei impact este de durată: o carte – de la editare la vânzarea ultimului exemplar – parcurge un timp lung. Aceasta ceea ce duce la recuperarea costurilor cu reducerile impuse de inflaţie.

La toate acestea se adaugă reţeaua de desfacere: în Occident există baze de date, depozite funcţionale, publicaţii periodice cu tot ce este disponibil, unde, la ce preţ. Facilităţile de mai sus permit fiecăruia să-şi găsească cartea dorită.

5. A cincea întrebare este legată de situaţia bibliotecilor de împrumut – care influienţează negativ numărul cărţilor vândute. Şi de aceea editorii fac presiuni pentru înfiinţarea unei taxe: aşa cum plăteşti să parcurgi o autostradă va trebui să plăteşti pentru „parcurgerea” cărţilor din bibliotecile de împrumut.

6. În situaţia financiară a majorităţii populaţiei din România, bibliotecile ar trebui încurajate şi transformate, indirect, în surse de venituri pentru edituri.

Mai ales într-o ţară - ca a noastră - unde există peste 1000 de edituri şi unde tipărirea unui volum de 150 de pagini costă 15 milioane de lei!

Ceva nu-i în ordine la noi: în timp ce se asigură 1 miliard de dolari pentru a scoate din marasm o bancă nu se poate rezolva dorinţa oamenilor de a se cultiva la un preţ rezonabil.

Regele Carol I – cel care din caseta personală a construit şi dotat Fundaţia Regală - Carol I – şi care azi nu-i mai poartă numele – era de altă părere: când bibliotecarul şef a cerut să se mărească schema pentru că se furau cărţi el a răspuns:

- Bun, bun, asta înseamnă că se vor înmulţi bibliotecile în ţară. Vă voi da bani să cumpăraţi mai multe cărţi.

6. Ultima întrebare – nerezolvată încă în Franţa şi nici măcar pusă în România - fotocopierea.

(urmare din pag. 4)

- S-a obţinut sediu şi un grup de intelectuali ne simpatizează (Vaslui);
- Să se dea replică dlui Suru (Caraş Severin);

Curierul Informativ nu este la înălţime, nu-l prezintă la adevărata lui valoare pe dl. Leontin Auziac (filiala Dâmboviţa).

➢ *Raportul Comisiilor de Specialitate* (C-tin Iulian):

- Să se facă distincţie între „alianţă electorală" şi „alianţă politică". A doua se înregisrează la TMB;
- Alianţele electorale se fac la nivel de judeţ, oraş, comună, circumscripţie electorală.

➢ *Diverse:*

- Dolj (E. Alexandru): legea 69 are unele amendamente. Exemplu: viceprimarii se votează;
- Argeş (Ştefan Pralǎ) Să ieşim *la bătaie*. De aceea, se oferă unii a fi „şefi" pentru că locul este liber, apoi să ne facem legături directe cu structurile statului; necesitatea unor mape cu instrucţiuni venite de la Centru; comisiile să devină operative; cei care nu lucrează să fie traşi la răspundere; se oferă, personal, să doneze un fax; vrea să scoată o *foaie;*
- Prahova (Iulian Vlad): să i se publice interviul cu preşedintele; să se multiplice în teritoriu comunicatele; să cerem drept la replică imediat ce suntem atacaţi etc.;
- Cluj (dl. Maxim) să se ia atitudine faţă de interminabilele imixtiuni majore în Transilvania (vezi Universitatea de la Balvanyos şi declaraţiile lui Orban);
- Vaslui: Să vizităm pădurea Dobrina. Există angajat un autocar în acest sens;
- Timiş (Simion Giurgeca): a contactat majoritatea mijloacelor de informare locale. Există interes pentru noi. Legea SRI este anticonstituţională; partidele actulale se tem de Mişcarea Legionară pentru că n-au ideologie;
- Bucureşti (Vasile Afilie): primele locuri, pe listele electorale, să fie ocupate de persoane ce au un trecut ireproşabil; baracă pentru ofiţerul de serviciu de la şantierul unde se construieşte Sediul Central;
- Hunedoara (V. Biju): să se elibereze legitimaţii; să facem un demers pentru ca veteranii de război să fie scutiţi de plata abonamentului telefonic.

➢ *Încheiere* (Corneliu Suliman): Faxul, pe care se oferă să-l doneze dl Ştefan Pralǎ, va fi montat în Veseliei nr. 21, sector 5 (sediul nostru în construcţie). Îl aşteptăm. A avansa idei de mare avengură este egal cu zero. Trebuie să dispui de forţe umane pe măsură. Deocamdată nu e cazul... Omul şi fapta, propunerea şi execuţia ei; problemele prioritare trebuie rezolvate şi apoi pierderea în celelalte; în proiecte vagi.

➢ Şedinţa se încheie cu rugăciunea la Icoană.

•(III) Vineri, 27/08. 1999, ora 19, Sala P-ţa Coşbuc, Consiliu Politic. Prezenţi: C-tin Iulian (preşedinte al Partidului PENTRU PATRIE), D-tru Paceag, Virgil Totoescu (vicepreşedinţi), Corneliu Suliman (secretar general), George Ursa, Florin Dobrescu (consilieri); prezenţă statutară. Alţii: Simion Giurgeca (filiala Timiş), Iulian Vlad (filiala Prahova), Mişu Dumitrescu (filiala Bucureşti).

➢ *Probleme:* Nemulţumirea faţă de nr 24-25 al publicaţiei F.C.B.V. Să se reediteze acest număr; retragerea de la citit a cărţii „ *Fără Căpitan* ";

- Sediul se află în impas în privinţa ofertelor de oameni; tabăra de la Sediul Central să fie condusă de cineva (C-tin Iulian);
- Scopul acestei Tabere este în primul rând educativ; de comuniune sufletească; accent pe modelul legionar; cântecul, iubirea între camarazi, evitarea cuvintelor jignitoare la adresa camarazilor, a urii (Simion Giurgeca);
- Să ne inspirăm din Taberele de pe vremea Căpitanului (Virgil Totoescu);
- Organizarea, în primul rând, şi ea ţine şi de bucătăria măruntă (paturi, pături, programare, periodicitate de oferte pentru muncă - Corneliu Suliman);
- Centenarul Căpitanului: cei din „Grupul Naţionalist Creştin", condus de C. Neagoe, se vor ocupa de afişaj. Aici se zice că ar exista reticienţe faţă de partid; dar se va discuta cu ei şi cu mentorul lor.
- *Ordinea de zi* pentru Consiliul Director este cea obişnuită: Rugăciune, Moment de reculegere, Informare, propuneri pentru adoptarea unor hotărâri, raportul filialelor, diverse, încheiere şi rugăciune.

➢ *Consiliul Director* (sâmbătă, 28/08.1999, sala Coşbuc, ora 10^{00}); conduce Dimitrie Paceag (vicepreşedinte); prezente 15 filiale.

- Rugăciune;
- Moment de reculegere în memoria celor dispăruţi;

➢ *Informaţii; hotărâri*, spre aprobare:

- Retragerea nr. 24-25 al Bunei Vestiri;
- Trierea cărţilor din Bibliotecă;
- Tabăra de muncă va avea comandanţi de tabără în mod succesiv în funcţie de oferte;
- *Centenarul Corneliu Zelea Codreanu:* Libertate tuturor filialelor să organizeze simpozioane, conferinţe, manifestări. Cu obligaţia de a anunţa conducerile Partidului PENTRU PATRIE şi Fundaţia Culturală Buna Vestire;
- Se întocmeşte agenda cu datele privind conducătorii filialelor (dl. George URSA).

Altele: La sediu a fost ridicat demisolul;

- Partidul PENTRU PATRIE dispune de 10 paturi şi pledurile de rigoare.

➢ *Organizare* (conduce dl. Corneliu Suliman): camarazii lipsesc... Şi datorită suprapunerilor de manifestări. În ciuda criticelor primite de la diverşi, noi suntem, prin ceea ce facem, de 100 de ori mai buni ca ei.

Cei prezenţi raportează problemele:

- Braşov: raport scris, n-a trimis cursanţi;
- Caraş: raport scris, prezintă ziarul local unde se vorbeşte despre noi; ne atrage atenţia că în cadrul educaţiei legionare „nu se discută cu o să..."
- Dolj: (delegat) fără ceva deosebit;
- Idem, Mureş, Hunedoara, Olt, Prahova, Sibiu, Satu Mare, Suceava, Teleorman, Timiş, Vaslui, prezintă rapoarte, persoane pentru şcoala de cadre, oferte pentru Tabără. Sibiul prezintă preocupările filialei pentru manifestările de la Târgşor (4/09.1999);
- *Curierul Informativ*: Lipsesc fonduri pentru tipărire;
- 11/09.1999: Pelerinaj la Tâncăbeşti;
- 12/09.1999: Conferinţă la Sala Dalles (ora 15);
- 13/09.1999: parastas la Biserica Sfântul Ilie Gorgani (ora 17^{00}).

➢ *Diverse:*

a) Olt (C. Bobică) „Să punem mâna pe oraş!... Să câştigăm în această competiţie" a afişajului;

b) Timiş (Simion Giurgeca) cere modele de „declaraţii" de acceptare a candidaturii. „Noi vrem să devenim legionari"... „Noi trebuie să fim un exemplu..."; face demersuri pentru a obţine aprobarea, în Timişoara, unei străzi cu numele Moţa-Marin;

(continuare în pagina 19)

LIMBĂ NATURALĂ - METALIMBĂ

Motto: „Cu cât se spun mai multe cuvinte, cu atât este mai multă deșertăciune" (Ec. VI, 11)

În general, în proporție de 99%, fiecare dintre noi s-a născut într-o anume limbă. Dar, nu doar s-a născut ci s-a și zămislit și a fost zămislit. Ca și animalele și chiar nevertebratele de altfel. Căci ce este un cod de comportament devenit instinct? Cu cât este mai mică o ființă cu atât funcționează mai exact organismul ei. Chiar și ființele unicelulare, cele micro-organice etc. Toate au o limbă (limbaj) al lor. O limbă de bază - o limbă matcă, mamă. Numai omul are, pe lângă limbă, limbaje, metalimbaje. De la argou, care este și el o metalimbă și, de la el, la metalimba universală, care este metalogica, disciplină unde termenii sunt definiți univoc, fără posibilitate interpretativă. Limba naturală, în care ne naștem fiecare dintre noi, este, de regulă un ceva istoric. Apare, se dezvoltă și dispare. În funcție de neamul care o vorbește. „Dispare" este un fel de a spune. Adică ea nu se mai vorbește curent de un grup mare de oameni. Pentru că de este vorbită de un savant, doi, nu se poate spune că ar fi limba unor „grupuri mari". Metalimbile, ca și metalogia, sunt, au devenit limbi *absolute*, discipline globalizatoare. Fiind organizări, ierarhizări de semne, ele cuprind, tind să cuprindă întreaga existență cunoscută și posibil inventată. Mai mult, ele devin generatoare de subuniversuri lingvistice sau semantice, logice. Multe din aceste adevărate universuri globalizatoare s-au născut în sec. XIX – XX și noi ne mirăm degeaba azi văzând că politica devine mondializantă, că țările devin... *o țară*, că, conducerea, devine unică, mondializantă și ea, că însăși gândirea devine o gândire arestată. Că tot ce nu este globalizant este tratat de suspect, că orice acțiune – de obicei criminală - este întâi îmbrăcată într-o limbă, o metalimbă valabilă pentru o serie de inițiați, că termenii acesteia devin un corset pentru restul. Că, dacă n-am uitat, metalimba – de pildă -, materialismului dialectic și istoric, și cea a socialismului științific era (u) un țarc înlăuntru căruia ne mișcam „natural". Că astăzi metalimba (artificială și fără acoperire) a lozincilor capitalismului financiar mondialist este un corset la fel de dur și, mai cu seamă, se vrea, ca și celălalt, științific și democratic. Adică, cum că eu aș fi acela care decid pentru mine să mă supun matricii acestor termeni. Politica, termenii acestei discipline, politologia este la rându-i o metalimbă și, de regulă, îmbroboditoare. Ea nu este altceva – mai nou – decât o metalimbă a dozării promisiunilor. Liderul, bun de gură, simpatic la public, blindat artificial cu titluri academice și alt soi de diplome (cu „curiculum de vită" cum spunea un înalt funcționar de la Camera Deputaților), asamblează proporții și le debitează unor ascultători. Face religie minoră cu alte cuvinte. Fraierii, care vor gusta limba – metalimba- sunt cei care dau banul. Căci, parafrazând ca un păcătos, b o u l trebuie să trăiască din munca sa. Tot astfel, și făuritorii de limbi, trebuie să trăiască din „activitățile" lor. Și nu trebuie să ne mirăm pentru aceasta. Fiind ființă asemenea lui Dumnezeu, omul este creator și de *realități* spre deosebire de Diavol care este producător doar de iluzii, de năluci. Cum în momentul istoric, de față, noi trăim în era confuziei absolute a conotațiilor adevărate, a termenilor limbilor, a termenilor metalimbilor, este puțin probabil, psihologic, ca un om de caracter să poată întemeia o formă fermă de cunoaștere a realității imediate sau inventate. Lipsește întemeierea fermă. Și cum o cunoaștere în afara lui Dumnezeu nu este cu putință și ne duce la schizofrenie individuală sau colectivă (cum ar fi spus Petre Țuțea) nici noi nu ne putem lăsa antrenați într-un nou demonism. Preferăm teama și iubirea de Dumnezeu. În consecință, de Sfânta Treime (Tatăl Fiul și Sf. Duh). Că a existat și o prelimbă și că aceea a fost a popoarelor preeuropene și că noi am fost acel popor devine, cu timpul, ca o certitudine de neînlăturat. Dar, problema nu este a lui ce a fost , ci a lui *este* pentru că Domnul așa spune: *„Eu Sunt Cel ce Sunt"!* Adică Eu sunt veșnic. Tu, popor trac (cu ramurile tale), ce ești azi? Bulgar, sârb, cosovar (mai nou) turc, ungur, ucrainean în parte etc. Unde-i limba ta? Unde-i producția ta scrisă? Nu-i! Azi ești slugă la o altă metalimbă. Dar nu de azi. Nu. De peste 2000 de ani. Acum, că ești slugă, fi măcar slugă credincioasă. Mergi pe linia aceasta (dat fiind că universul este rotund) și ieși din iad pe partea cealaltă, opusă găurii pe care ai intrat. Refă, în Romănitate, imperiul pierdut. *Metalimba! Limba!* De ești în stare se înțelege. De nu, îngenunchează și roagă-te să primești, iarăși, harul pierdut prin trădare, prin abatere de la menire, de la drumul pe care mergeai. Căci ar fi dureros să chiar te convingi că trăiai ca o plantă. A venit X-ulescu, te-a tăiat, te-a ars și te-ai dizolvat în elementele din care ai crescut, respectiv, pământ, aer, apă și *lumină*. Și apoi, dacă ne gândim, după aparențe, ce suntem dacă nu produsul soarelui? Apoi, am venit de la Dumnezeu și la el trebuie să ne întoarcem. Acolo există *cunoașterea directă* și o singură dimensiune emoțională – pacea iubirii lui Dumnezeu. O singură limbă cu alte cuvinte, limba primordială, adamică dacă vreți. Că zice Eclesiastul: „Toate fluviile curg în mare, dar marea nu se umple, căci ele se întorc din nou la locul din care au plecat". Corect...

George URSA
Academia Dacoromână
- comunicare -
miercuri, 28/04.1999

(continuare din pag. 17)

(INFORMARE) c) Suceava (Virgil Totoescu): Atacurile murdare la adresa noastră să nu le lăsăm fără replică;

d) Corneliu Suliman: este „contraindicat să ne lăsăm antrenaţi în subiecte pe care nu le cunoaştem în deajuns. Mai bine să ne informăm înainte de a ne lăsa provocaţi";

e) Sibiul va organiza o manifestare dedicată Centenarului Corneliu Zelea Codreanu la care invită Bucureştiul şi alte filiale.

➢ *Hotărâri*: a) Filialele să comunice în 2 săptămâni purtătorii de cuvânt şi adresele şefilor;

b) Ofertele de Comandanţi de Tabără să fie anunţate tot în 2 săptămâni;

c) În viitor, atunci când se înaintează rapoartele, să se treacă şi numele purtătorilor de cuvânt şi al coordonatorilor de campanie electorală.

➢ Se stabilesc componenţii „Biroului Central de Presă" al Partidului PENTRU PATRIE: George URSA (şef), Constantin Aurel Dragodan, Petre Simionescu, Eugen Bălaşa, Sile Iordache, Viorel Mezei, Tudor Ionescu (membri).

➢ Şedinţa se încheie cu rugăciunea la Icoană.

➢ Urmează cursurile Şcolii de instructori (28-29/08.1999).

• (IV). *Consiliul Politic* (vineri, 24/09.1999, ora 19, sala din P-ţa Coşbuc). Prezenţi: Constantin Iulian (preşedinte al Partidului PENTRU PATRIE), Dumitru Paceag, Virgil Totoescu (vicepreşedinţi), Corneliu Suliman (secretar general), Ion Gavrilă - Ogoranu, George Ursa, Florin Dobrescu (consilieri). Alţii: Constantin Anghelescu, Mişu Dumitrescu (filiala Bucureşti).

➢ *Discuţii*:

- Suntem slab dezvoltaţi (Ion Gavrilă - Ogoranu);

- Nu trebuie să ne irosim timpul cu unii, cu alţii (Ticu Dumitrescu, Suru, Guleş etc.). Să ne organizăm. Avem două priorităţi acum: sediul şi Şcoala de cadre (Corneliu Suliman);

- Iaşul va executa un bust al Căpitanului. Au adunat o parte din fonduri; există şi o machetă a viitorului bust; cineva, din străinătate, se oferă să ne doneze un autoturism (spune Dimitrie Paceag);

- Problema reviziurii legii 51/'91; problema alcătuirii „Dosarului Legiunii" pentru a putea fi scoasă de sub rigorile legii mai sus pomenite (Constantin Iulian);

- Ordinea de zi, pentru a doua zi, se aprobă, după cum urmează: Rugăciune, Moment de reculegere, Informare, Raportul filialelor, Diverse, Hotărâri, Încheiere, Rugăciune.

➢ *Consiliul Director* (sâmbătă, 25/09.1999, ora 10^{00}, sala din P-ţa Coşbuc). Prezente 14 filiale. Conduce şedinţa dl. Ion Gavrilă - Ogoranu (consilier).

➢ *Rugăciunea la Icoană.*

➢ *Moment de reculegere* în memoria celor dispăruţi (Petre Baicu – Braşov, Nicu Popescu – Vorkuta (Ploieşti), Ioan Cornea (Chisindia Arad).

➢ *Informare* (prezintă dl. Constantin Iulian):

- Se anunţă programul Şcolii de instructori;

- Comunicările, prezentate cu ocazia Centenarului Căpitanului (Bucureşti, Sibiu, Iaşi, Braşov, Timişoara), se vor publica într-o broşură. Publicarea acestei broşuri se va face sub egida Fundaţiei Culturale Buna Vestire;

- Problema amplasării bustului Căpitanului, al locului unde va fi amplasat rămâne o problemă de viitor. I. Caramitru ar fi de acord cu existenţa unui bust al Căpitanului în Capitală;

- Sediul: există Tabără în strada Veseliei nr. 21, sector 5. Am ieşit din pământ cu sediul. S-au stabilit comandanţl de Tabără până la 30/10.1999;

- Iniţiativa întocmirii „Dosarului Mişcării Legionare": sunt citite capitolele acestui dosar;

- Problema definitivării membrilor activi;

- Şcoala de instructori: se vor seminariza la sfârşitul anului cursanţii;

- Filialele să se conformeze hotărârilor Consiliului Director: adresele şi telefoanele membrilor Comisiilor de Specialitate să se înainteze la Centru;

- Cotizaţii;

- Donaţii pentru sediu etc.;

- Problema racordării gazelor la sediul din Coşbuc. Acceptăm?...;

- Adunarea anuală a Fundaţiei Luptătorilor din Munţi va avea loc la jumătatea lunii noiembrie 1999.

➢ *Organizare* (conduce dl. Corneliu Suliman):

- Prezenţă mai slabă de data aceasta (14 filiale prezente; cu şefi sau delegaţl; 4 învoite; 10 absente nemotivat);

- Filiala Teleorman este printre cele mai bine cotate (de aceea, probabil, îl stă în cale deputatului P.R.M. de Teleorman; n.red.);

- Alba, Brăila, Dolj, Hunedoara, Satu-Mare staţionează. Prezintă rapoartele, nu aduc noutăţi;

- Timiş: „Greu e să organizezi oamenii. Toţl aşteaptă de la alţii să o facă" (Simion Giurgeca;

- Vaslui: s-a organizat o manifestare dedicată Centenarului Căpitanului, la Huşi, şi o comemorare a celor trei legionari asasinaţi pe 21-22/09.1939. Delegatul filialei Vaslui propune să intensificăm propaganda prin ziare locale, pliante, emisiuni la radio...;

- Bucureşti: în reorganizare; se propune un grup de tineri, sub coordonarea spirituală a d-lui Emanoil Paraschivaş. Iată noul grup operativ (propus la sugestia dl. Corneliu Suliman): George Nistoroiu (prof.), Constantin Zdrobiş (subing.), Barbu Ionescu (prof.), Sile Iordache (student), Tudor Ionescu (student). Secretar general, rămânând pe mai departe, dl. George Ursa; problema se va discuta luni la şedinţa operativă;

- Dâmboviţa: întâmpină greutăţl şi necazuri. Se mai adaugă faptul că întemeietorul acestei filiale, dl. Ioan D. Mitrea îşi prezintă verbal demisia din cauza vârstei înaintate;

- Dl. C. Suliman (secretar general), solicită delegaţilor şi şefilor de filială, prezenţi, să se gândească la organizarea unor întruniri publice lunare şi, până la sfârşitul anului, listele cu candidaţi la alegerile locale să fie definitivate conform legii; să depunem efort pentru a achita cotizaţiile şi a face donaţii pentru sediu, pentru a participa la Tabără.

➢ *Hotărâri* (ale Consiliului Director):

1. Se va tipări broşura cu materialele şi comunicările dedicate Centenarului Corneliu Zelea Codreanu. Toate comunicările se vor transmite d-lui George Ursa. Broşura va apare sub egida Fundaţiei Culturale Buna Vestire;

2. Se va deschide un număr de cont special – şi se va pu-blica acest număr de cont în buletin – destinat donaţiilor pentru sediu.

➢ Consiliul Director lasă la decizia Consiliului Politic întocmirea, cu ajutorul tuturor, „Dosarului Mişcării Legio-nare". De asemenea, rămâne în sarcina Consiliului Politic alcătuirea unui *comunicat*, ce urmează a fi dat publicităţii, privitor la „declaraţiile" deputatului P.R.M. de Teleorman – dl. Florea Buga. Comunicatul va fi difuzat în mass-media scrisă şi audio-vizuală şi, ca „drept la replică", publicaţiilor care l-au găzduit, personal deputatului PRM în cauză, şi, spre ştiinţă, dlui Ion Diaconescu preşedinte al Camerei Deputaţilor.

➢ Şedinţa se încheie cu rugăciunea la Icoană.

CAPITALUL UMAN

Trăim într-o vreme dominată de schimbări insuficient definite şi delimitate; pentru unii ar fi vorba de un „neocomunism” neasumat dar susţinut cu jumate de voce de toţi cei care au făcut parte din marii beneficiari ai sistemului care şi-a demonstrat, cu vârf şi îndesat, incapacitatea economică şi criminalitatea generală; pentru alţii este vorba de întoarcerea la capitalism care ar trebui să poarte numele de „neoliberalism”, impus odată cu mondializarea şi care ar avea ca efect major reducerea eficacităţii statului şi restaurarea primatului pieţelor.

Există, însă, şi cei care cred că suntem pe cale de a experimenta o nouă „paradigmă” productivă, că am fi martorii unei noi revoluţii industriale care ne va duce spre o reinstaurare a progresului economic şi social.

Nici una din ultimele două teze nu ar fi falsă - susţine profesorul Daniel Cohen, profesor la *Şcoala Normală Superioară,* autor al câtorva cărţi – dintre care *„Bogaţii lumii, sărăciile naţionale”, „Încotro merge munca omului?”* şi - în cadrul colectiv – *„Franţa, revoluţiile invizibile”.*

În schimb, el susţine că, în capitalismul actual, este prezentă o anticirculaţie nouă între progresul tehnic şi dinamica pieţelor de bunuri şi capitaluri.

Cauzele?

a. – produsele sunt mult mai diferenţiate decât în trecut şi, pentru a asigura rentabilizarea investiţiilor, este nevoie de pieţe cu o talie mult mai mare.

b. – dat fiind că reînoirea permanentă a procedeelor de fabricaţie este norma vremii noastre pieţele financiare joacă un rol strategic pe care nu-l aveau altădată.

Efectul?

Se pare că se crează sub ochii noştri o economie diferită în viitor de cea din secolul XX, o economie care va fi mai deschisă la riscurile determinate de pieţe. Dar aceasta nu înseamnă că intervenţia publică ar fi comandată, şi asta nu pentru că victimele restructurărilor industriale au nevoie de mai multă solidaritate, ci şi pentru că, în acest domeniu, trebuie să inventăm forme noi de acţiune, forme care să evite transformarea *excluderii* într-o stare permanentă.

Toate acestea fiind legate de dezvoltarea „capitalului uman”, sunt legate, în esenţă, de sănătate, de educaţie, de sistemul pregătirii profesionale şi se află în „inima capitalismului modern”!

Iar toţi aceşti factori sunt cei asupra cărora puterea publică joacă un rol dominant – şi acest rol nu este repus în cauză de „legea pieţelor”.

Există, însă, o condiţie: statul trebuie să-şi însuşească noua formulă productivă şi, asemenea economiei, să înveţe să mobilizeze rezervele productivităţii pe care ni le pune la dispoziţie revoluţia informatică - ceea ce înseamnă „să înveţe să descentralizeze, să facă drum informaţiei venite de jos pentru a duce la soluţionarea problemelor, să favorizeze sinergiile orizontale”.

Din nefericire - ceea ce este adevărat în Franţa (unul din statele cu cea mai puternică organizaţie piramidală) - este cu atât mai frapant de adevărat în România (unde, de pildă, primarul unui sector al Bucureştiului, sector cu o populaţie echivalentă cu a unui judeţ) are mai puţine împuterniciri decât primarul celei mai mici comune – primar care moşteneşte sistemul sovietic, adică: partid unic, dictator pe viaţă, absenţa libertăţii de exprimare, mentalitate de lefegii fără răspundere, fără justiţie şi fără libertate!

În consecinţă, dacă nu vom şti să luăm aceste viraje „reformiste” atunci creşterea economică va deraia!

Istoria, susţine autorul mai sus citat, nu este niciodată scrisă de mai înainte – nici într-un sens, nici în celălalt - şi pentru a face să se urnească pe drumul cel bun este nevoie de vigilenţă.

Şi nu doar de atât!

Observator

(urmare din pagina 10)

(SFÂRŞIT DE MILENIU) Capitalismul modern are nevoie de un „capital uman” sănătos, educat şi pregătit profesional – iar pentru asta puterea publică joacă un rol dominant şi „legile pieţii” nu l-au pus niciodată în discuţie.

Dar, pentru asta, fiecare trebuie să-şi înveţe rolul:

- să fie mobilizate rezervele de producţie pe care le-a adus revoluţia informatică;
- să înveţe să descentralizeze (primarul unui sector din Bucureşti – cu o populaţie cât a unui judeţ – are mai puţine abilităţi decât primarul celei mai mici comune din ţară);
- să faciliteze circulaţia informaţiilor, de jos în sus, adecvate soluţionării oricărei probleme;
- să favorizeze sinergiile orizontale.

Toate aceste noi exigenţe se vădesc greu de acceptat într-o ţară dominată de sistemul piramidal.

Istoria, susţine Daniel Cohen (autorul cărţii mai sus citate), nu este niciodată scrisă dinainte; dar asta nu înseamnă că, noi, suntem scutiţi de a sta - precum în parabola evanghelică - cu candelele aprinse. Ca să ne luminăm drumul vieţii şi al spiritului.

PP

Editor: Partidul „PENTRU PATRIE“
Secretar general de redacţie: **George URSA**
Corector: **Mircea RAŢIU**
Redactor, cap limpede: **Sile IORDACHE**
Tehnoredactare: **Elena SORA**
Administraţia (610. 46.71): **Mişu DUMITRESCU**

•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţa: Partidul **„PENTRU PATRIE“** - C.P. 8-27. Buc.
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS”.
telefon: 223.84.60

I.S.S.N.: 1224 - 5852